VIRÁG GÁBOR

BUKÁSRA ÍTÉLVE

VIRÁG GÁBOR

BUKÁSRA ÍTÉLVE

Könyv Guru
Budapest, 2024

ISBN 978-615-6766-31-1

© Virág Gábor, 2024

Minden jog fenntartva.
Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

© Ad Librum Kft.
info@konyv.guru
www.konyv.guru
facebook.com/www.konyv.guru

Az Ad Librum Kft. tagja
a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének (MKKE)
és a Magyar Könyvkiadók Érdekvédelmi Szövetségének (MKÉSZ).

Főszerkesztő: Pordány Katalin
Felelős szerkesztő: Kilián Zsolt
Tördelés: eClassic
Nyomda: PRINT GROUP Sp. z o.o. Lengyelország

„Ó, ha feltalálnának valamit – kiáltottam fel szenvedélyesen –, valamit, amivel konzerválni lehetne az emlékeket, mint egy ízt vagy egy illatot! És ha az emlékek soha meg nem kopnának, soha el nem fakulnának, hogy amikor kedvünk tartja, elővehetnénk az üveget, és csak ki kellene húzni a dugót, és újra átélnénk az elmúlt pillanatot!"

Daphne du Maurier: A Manderley-ház asszonya
(Fordította: Ruzitska Mária)

„Az igazi oktatás az, ami megmarad,
miután elfelejtetted mindazt,
amit az iskolában tanítottak."

Albert Einstein

PROLÓGUS
MILÁN

Sokáig zengett a fülében a bejárati ajtó hangos becsapódása, miután a felesége minden indulatát azon levezetve kiviharzott a lakásból. A kétszobás lakás betonfalai még pár másodpercig vibráltak körülötte, és szinte érezte, ahogy a testében futó erek megannyi húrként pendülnek meg.

Milán jó darabig csak állt földbe gyökerezett lábbal, belefagyva a pillanatba, amely lezárta az iménti tragikus jelenetet. Bár az életét sorozatosan jellemző földrengések pusztításai után ez már nem volt több apró utórezgésnél, mégis azt kívánta, bárcsak menten összedőlnének körülötte ezek a falak, és örökre maguk alá temetnék. A szánalmas kis életén kívül úgysem volt már semmije, amit elveszíthetne. Nem is vágyott már semmire. Akkor meg mi értelme tovább küzdeni?

Ez nem olyan, mint megbukni egy tárgyból az iskolában. Az élet ennél sokkal kegyetlenebb. Van, hogy eljön az a pillanat, amikor nincs már lehetőség pótvizsgára vagy ismétlésre. Amikor bele kell törődni a saját kudarcunkba, és jobb híján könnyíteni a szenvedésünkön.

Milán számára most jött el ez az idő.

1.
ALEX

Fehérvári Alexet már jó ideje nem kísértette olyan nyugtalanító álom, mint amely a vasárnapi ébredését megelőzte. A legfurcsább az volt benne, hogy a világon semmi köze nem volt az apjához. Csak a halálhoz. Egy szörnyű halálhoz, amelyet ugyancsak képtelen volt megakadályozni.

Mielőtt azonban többet tudhatott volna meg, egy robbanásszerű fejgörcs rángatta ki a nyomasztó elmecsapdából, olyan messzire kergetve a képet, ahonnan már soha nem hozhatta vissza. És nem is akarta. Éppen elég volt a helyébe szivárgó rossz előérzet, amely még percekig babrálta sunyin a tudatalattiját.

Csukott szemmel tapogatózva próbálta kitornázni magát az ágyból, de már az első mozdulat is katasztrófába torkollt. Úgy hasított a fejébe a kínzó fájdalom, mintha ezer injekciós tűt szúrtak volna belé egyszerre, és ha ez nem lett volna elég, éppen akkor a hólyagja is fájdalmasan megfeszült. Lassan, könnyeivel küszködve próbált magzatpózba összehúzódni, amikor megérezte, hogy valami nem stimmel. A térde félúton akadályba ütközött maga mellett, pedig ott emberemlékezet óta légüres tér várta minden reggel. Kíváncsi keze szinte automatikusan kinyúlt, hogy vakon kikutassa, mi lehet az, de amint a tenyere sima, meleg bőrfelülettel érintkezett, úgy kapta el onnan, mintha áram ütötte volna meg.

Valóságos hidegzuhanyként érte a felismerés, hogy valaki más is van ott rajta kívül. A szeme rögvest kipattant, és még a szája is tátva maradt az aranyszőke férfi hatalmas alakjától, amely élő spanyolfalként takarta ki előle a kilátást. Az idegen háttal feküdt neki, és csak egy vékony takaró fedte deréktól lefelé, így Alexnek bőven volt mit szemügyre vennie tökéletesen kidolgozott izmainak domborzatából.

Több se kellett ahhoz, hogy egy szempillantás alatt megfeledkezzen saját teste minden gyötrelméről. Sietve felkönyökölt, és fejét kétségbeesetten ide-oda kapkodva pásztázta végig a szobát maga körül. Rögtön feltűnt neki, hogy az ablak előtt a megszokott redőny helyett egy világosbézs színű sötétítőfüggöny lóg, amely a kinti éles fényt elviselhető félhomállyá tompította. A helyiségben lévő bútorok közül egyik sem volt ismerős. Az ő túlzsúfolt szobájához képest ez egy tiszta, rendezett háló volt, egyszínű, modern berendezéssel. Az ágytól jobbra teljes falszélességben egy IKEA szekrénysor állt, a vele szemben lévő sarokban pedig egy íróasztal és egy hosszúkás DVD-állvány. Tévé nem volt, viszont az ágy melletti éjjeliszekrényen egy papírkötéses könyv hevert borítóval lefelé fordítva.

Alex úgy érezte magát, mintha egy másik dimenzióba csöppent volna. Tenyerével alaposan megdörzsölte a szemét, mintha azzal el tudta volna oszlatni az egészet, akár egy rossz látomást, de persze hiába. Elkeseredetten próbált rájönni, hogy mikor, hogyan került ide, de a folyamatosan érkező fájdalmas lökéshullámok a fejében nem igazán támogatták a gondolkodásban. Nem is az zavarta legjobban, hogy egy idegen lakásban kötött ki – nem egyszer esett már meg –, hanem a szégyen, hogy ilyen állapotban tette.

Lassan félrehúzta magán a takarót, amely alatt csak egy bokszer volt rajta, majd óvatosan felemelkedve átpillantott az alvó fickó arcára, hátha az segít neki helyreállítani a sérült memóriáját. Jóképű, kora negyvenes arc, férfias állal és a haja színéhez hasonló szőkésbarna borostával. Karja vastagságra Alex combjáéval vetekedett. Egyenletes szuszogása legalább olyan csendes és kifinomult volt, mint a szobája berendezése, és szöges ellentétben állt Alex ordenáré kaffogásával.

Addig bámulta hosszasan a férfit, amíg foszlányokban el nem kezdett derengeni az előző este emléke. Persze ilyen őrjítő fájdalom mellett az agya a szokásosnál nehezebben érte el az üzemi hőmérsékletet. Minden igyekezetére szüksége volt, hogy felidézze

az eseményeket, amelyek olyan távolinak tűntek, mintha évekkel ezelőtt történtek volna.

Emlékezett a tortára, ahogy a konyhában állva elfújja rajta a gyertyákat. Kevin lepte meg vele a születésnapjára, mellé egy üveg borral, amelyet rögtön el is fogyasztottak. Aztán Kevinnek jött az ötlete, hogy mi lenne, ha elmennének bulizni. Alex eleinte hevesen tiltakozott, mert nem szeretett nagy felhajtást csinálni a születésnapjából, ráadásul évezredek óta nem mozdult ki otthonról. Nem az ünnepléssel volt baja, csak nem szívesen járt olyan helyekre, ahol nagy a tömeg és a zaj. De a barátja végül addig győzködte, amíg be nem adta a derekát.

– Nem fog megártani, ha egy kicsit jól érzed magad – mondta Kevin, és már zavarta is átöltözni.

Utólag visszagondolva kicsit talán túl jól is érezte magát, mert az este további emlékei már sokkal hiányosabbak voltak. Abban volt csak biztos, hogy jóval többet ivott a szokásosnál – ami az átlagos alkoholfogyasztását tekintve nem volt nagy teljesítmény.

Emlékei nagy részét csak a színes fények villogása és a lüktető basszus tette ki. Ahogy fokozatosan egyre feljebb tolták a zene hangerejét, a ritmusra vonagló, túlfűtött testek is egyre szorosabban ölelték körbe őket a teremben, miközben Kevinnel próbáltak valami nevetséges táncfélét előadni.

Később egy kis lazítás gyanánt megnézték a szokásos drag queen show-t. Ennél a résznél érdekes módon valami olyasmi kép villant be neki, hogy fent áll a színpadon és mindenki énekel, de nem emlékezett már, hogy mit. Aztán egy keskeny lépcsőn ment lefelé, de a fokok nem akartak a helyükön maradni. Sötét volt, túl nagyokat kellett lépnie, közben a reflektorok fényeitől egyfolytában villódzó fehér foltokat látott maga előtt. Ahogy az várható is volt, rossz helyre lépett és zuhanni kezdett lefelé, aztán paff: valamilyen csoda folytán a kőkemény padló helyett duzzadó izmok között landolt. Valaki úgy kapta el, mintha csak egy könnyű rongybaba lenne,

és Alex a fatörzs vastagságú karok ölelésében annak is érezte magát. A férfi ingéből, amelynek gombjai majd szétpattantak a mellén, a legfinomabb parfümillatot lélegezte be, amit valaha érzett. Felnézett azokba a kék szemekbe és… üvegcsörömpölést hallott, ahogy a közelében összetört valami.

Aztán a férfi (a neve sajnos még mindig nem ugrott be neki), aki akaratlanul is megmentette egy csúnya becsapódástól, meghívta pár italra (vagy pont fordítva?), majd az este további részében iszogattak és beszélgettek, de hogy miről, azt Alex már végképp nem tudta volna felidézni. Ahogyan azt sem, mikor és hogyan kötöttek ki végül a férfi lakásán.

Már ha ez valóban az ő lakása. Azt sem tudta, hogy van-e még rajtuk kívül itt valaki. Mi van, ha nem egyedül él és mindjárt betoppan valaki, akinek nem kellene itt találnia?

Alexet cseppet sem lepte volna meg, ha épp egy barátnő vagy feleség helyén feküdne, aki talán elutazott munkaügyben, vagy a gyerekeket vitte el hétvégére a nagyiékhoz. Nem ez lett volna az első eset, hogy egy nős pasi karjaiban köt ki. Hosszú évek alatt már hozzászokott, hogy ő nem több mások mocskos kis titkánál. Vagy egy részeg botlásnál, kíváncsi kalandnál, nevezzék, aminek akarják. Lényeg, hogy ha van is folytatás, az sosem kerülhet napvilágra, és csak addig tart, ameddig mindketten akarják. Vagy amíg le nem buknak.

Alexet az utóbbi lehetőség győzte meg arról, hogy ez most eddig tartott. Biztosan jól mulattak – ha majd kimegy a fejéből ez a pusztító zsongás, talán arról is lesz némi emléke –, de ideje volt indulnia, még mielőtt a férfi felébred, vagy valaki rájuk nyitja az ajtót. Jelenleg nem volt lelkiereje semmilyen kínos magyarázkodásra, és ha szerencséje van, a másik is eleget ivott ahhoz, hogy arra se emlékezzen, itt járt egyáltalán.

Amilyen halkan csak tudott, kimászott az ágyból. Az íróasztal melletti forgószéken gondosan összehajtva találta a nadrágját és a

pulóverét. Gyorsan felmarkolta őket, és az ajtót résnyire tárva kikukucskált a helyiségeket összekötő keskeny folyosóra. Egy darabig fülelt, hátha hall valami mozgást vagy beszédhangot, de csak síri csend és sötétség fogadta. Semmi jele nem volt annak, hogy más is tartózkodna a lakásban, így lábujjhegyre állva óvatosan kilopakodott. Kínzóan feszítő hólyagja viszont már félúton megállásra késztette, és nem volt hajlandó addig továbbengedni, amíg nem könnyít rajta. Körbenézett és megpróbálta kitalálni, melyik ajtó vezethet a fürdőbe. Mivel túl sok lehetőség nem volt, elsőre el is találta.

Néma csendben magára húzta az ajtót, majd egy örökkévalóságig állt a csésze felett. Már nyúlt volna a lehúzóért, amikor észbe kapott, hogy behallatszódhat a szobába, és a férfi még felébred rá. Kénytelen volt úgy hagyni, és csak abban bízott, hogy később megbocsátja neki ezt a kis bunkóságot – igaz, kár volt emiatt aggódnia, hiszen úgysem találkozik vele többet. De nem most volt itt az ideje ezen elmélkedni, mert nem sok hija volt, hogy mást is maga után hagyjon. Mióta függőleges helyzetbe került, a gyomra már kétszer állt majdnem tótágast. Csak azért imádkozott, hogy ne a világ végéről kelljen hazabotorkálnia, mert eléggé kínos lenne, ha az utcán vagy a buszon dobná ki a taccsot mindenki szeme láttára.

A belsője mintha csak megérezte volna, hogy a buszra gondol, ismét bukfencezett egyet, és a dolog, amely kitörni készült belőle, már a torkát csípte. Nagyokat nyelt, hogy visszafojtsa, és úgy döntött, inkább taxit hív.

Miközben belebújt a ruhájába, a nadrágzsebében megtalálta a telefonját, de most nem ért rá átnézegetni a főképernyőn felugró üzenetek és nem fogadott hívások arzenálját. Az óra szerint már elmúlt fél tíz, úgyhogy biztosan Kevin kereste ennyiszer. Bizonyára aggódott miatta, és ahogy belegondolt, azt sem tudta, szólt-e neki egyáltalán, hova megy és kivel. Annak ellenére, hogy soha senkivel

nem mennek el anélkül, hogy ne értesítenék egymást. Az ember sosem lehet elég óvatos. Még egy oka volt, hogy igyekezzen.

Egy macska nesztelen lépteivel osont ki az előszobáig, ahol ott várta a kabátja és a cipője is. A fűzőjét már nem merte bekötni, mert attól félt, ha olyan mélyre hajol, annak a szőnyeg látja kárát.

Alig ért ki a kapun, már hívta is a taxit.

***

Megkönnyebbülten tapasztalta, hogy legalább nem rabolták ki az éjjel, így ki tudta fizetni a sofőrt. Mogorva, középkorú pasas volt óriási potrohhal, aki első pillantásra levágta róla, hogy veszélyt jelent a kárpitra, így már az elején leszögezte, hogy ha behány neki, az kurva drága lesz.

Az út alig negyedóra volt, így nagy nehezen kibírta, de a szerencse már nem készült sokáig mellette állni. Felérve a tizedik emeletre szó szerint kiesett a liftből és feltépte a bejárati ajtót. Életében először adott hálát Kevin trehányságáért, hogy megint elfelejtette bezárni. A fiú épp a konyhából lépett ki, egy szál alsóban és trikóban. Kócos haján látszott, hogy ő is nemrég kelt. Ijedt arca alapján azon tűnődött, vajon ki tört rá ilyen dúvad módjára fényes nappal? Alexnek már az előszobában megcsapta az orrát az erős kávéillat, amely más helyzetben örömmel töltötte volna el, de ebben a pillanatban csak még inkább arra ösztökélte, hogy a bejárattól balra eső fürdő felé vetődjön.

– Neked is jó reggelt! – kiáltotta utána Kevin, de Alex addigra már rég New Yorkot tárcsázta. – Nem kell válaszolnod! Örülök, hogy megvagy. Idekint megvárom, amíg végzel a távolságival.

– Kurva vicc… – akart volna válaszolni Alex, de nem bírta befejezni. Beletelt vagy öt-tíz percbe, mire úgy érezte, biztonsággal felkelhet, majd egy örökkévalóságig sikálta a fogát, hogy elmúljon a förtelmes íz a szájából. Ezután kivett három fájdalomcsillapítót

a fürdőszobaszekrényből és szárazon elrágta. Csak remélni merte, hogy nemsokára jobban lesz tőlük, még ha a tükörben látott ábrázata nem is ígért semmi ilyesmit. Elnézve magát kétségtelenül nem tündökölt már a régi fényében – és ez nem csak az esti piálásnak volt betudható. Tegnap töltötte a harminchatot, ami jócskán meg is látszott rajta. Vannak, akik esetében a rövid borosta férfiasan szexi benyomást kelt, de ő úgy festett tőle, mint egy elvált férfi, akinek már megették az életét.

Lejjebb sem volt jobb a helyzet. Még nem hízott el, de a köldöke alatt már felgyűlt egy kis háj a sok későn elfogyasztott gyorskajától és éjszakai nassolástól. Mostanában egyre inkább úgy érezte, hogy kezd kicsúszni kezéből a teste feletti irányítás, és az anyatermészet erői lassan őt is legyűrik. Persze ha eleget aludna, normálisan étkezne és többet mozogna, ő is kinézhetne jobban. Ha nem is úgy, mint az a pasi, akinél az éjszakát töltötte, de a jelenleginél jóval többet ki tudna hozni magából.

Talán még nem késő teljesíteni az újévi fogadalmakat – gondolta, de amint hátat fordított a tükörnek, el is feledkezett róla. Jól tudta, hogy úgysem tartaná be.

A konyhába érve Kevin megkérdezte tőle, hogy kér-e kávét, de Alex nem volt biztos benne. Mindenesetre a fiú készített neki egyet és letette elé az asztalra, majd leült vele szemben a saját feketéjével. Kiürült gyomorral most már nem irritálta annyira a friss kávé illata, de azért nem mert rögtön beleinni, így egyelőre csak a kezét melengette vele.

Kevinen egyértelműen látszott, hogy alig aludt valamit. Annak ellenére, hogy tegnap is dolgozott, este még képes volt elvinni ünnepelni, ma délutánra pedig megint be volt osztva. Alexnek szörnyű lelkiismeret-furdalása támadt, hogy miatta nem tudta kipihenni magát. Kevin jóformán kipurcanásig melózott, hogy elég pénzt tudjon gyűjteni. Egyszerre két munkahelye is volt: főállásban egy elektronikai üzletben dolgozott, hétvégente meg éjszakai

műszakokat vállalt a klubban, ahol előző este buliztak. Emellett otthoni munkákat is végzett: számítógépet, laptopot, telefont is javított, tört fel vagy állított helyre belőlük elveszett adatokat. Igazi technikai zseni volt. A szobája, amióta itt lakott, kész „bat-barlanggá" változott, annyi kütyüt összegyűjtött már.

Persze nem ok nélkül hajtotta magát tropára. Ugyan Kevinről az eddigi műtéteknek és az éveken át tartó hormonkezelésnek köszönhetően senki meg nem mondta volna, hogy valaha női teste volt, de még egy utolsó nagy lépés hátravolt a teljes átalakulásból, amely nemcsak a legfájdalmasabb, de egyben legdrágább része is volt a folyamatnak. Már eddig is rengeteg hitelt vett fel, a családjára pedig egyáltalán nem számíthatott, még lakhatás terén sem. Roma származását tekintve ez nem is volt meglepő. Az ő kultúrájukban hatalmas szégyent jelent transzneműnek lenni. Nem volt választása, mennie kellett.

Alex jelképes összegért adta ki neki a kisebbik szobáját, próbálva legalább ennyivel hozzájárulni ahhoz, hogy megkaphassa azt a külsőt, amit a természet valamilyen oknál fogva megtagadott tőle. Persze egy cseppet sem bánta, hogy itt él vele, sőt örömmel töltötte el, hogy van társasága, és időközben elég szoros barátság is szövődött közöttük. Már régóta nem mint bérlőre vagy lakótársra tekintett rá, hanem sokkal inkább mint testvérre.

– Milyen volt az éjszakád? – kérdezte Kevin.

– Jó lenne tudni – felelte Alex. – A reggel nem volt jó, az biztos.

– Ezt valahogy sejtettem – jegyezte meg a vécés produkcióra utalva, még jobban elmélyítve benne a szégyent. Tudta jól, hogy Kevin haragszik rá, és épp kioktatni készül, ami azért volt furcsa, mert ez inkább fordítva szokott történni. Alex jóval idősebb volt, ráadásul tanár, így többnyire neki jutott az atyáskodó szerep. Példa nélküli volt az előző este minden egyes mozzanata – legalábbis amire emlékezett –, viszont tudta nagyon jól, hogy Kevinnek titkon pont az volt a szándéka, hogy kilépjen végre a csigaházából és

éljen egy kicsit. Nos hát, ha úgy vesszük, sikerült is neki, de az utóhatás miatt nem igazán tudott hálás lenni érte.

– Mondd csak ki nyugodtan – közölte szégyenkezve –, egy barom vagyok.

– Egy barom vagy – mondta Kevin kifejezéstelen faarccal, majd egy pillanattal később szinte egyszerre pukkadt ki belőlük a nevetés, amely aztán ugyanolyan gyorsan el is halt. Még ez is túl megerőltető volt számukra, de legalább úgy tűnt, béke van köztük. – Remélem, legalább megérte egész éjjel miattad virrasztanom! Másra se tudtam gondolni, csak hogy a szőke herceged ne egy darabolós gyilkos legyen.

– Megnyugodhatsz, nem volt az. De mindössze ennyi emlékem van róla – vallotta be Alex, és hirtelen megint azon kattogott az agya, vajon lefeküdtek-e egyáltalán azzal a pasival. Elvégre hányszor jön csak úgy vele szembe egy ilyen fickó, aki rögtön fel is viszi magához? A melegközösséget már így is olyan szinten átjárta egyfajta toxikus kor- és testképkultusz, hogy már alig érezte magát valaki embernek, ha nem úgy nézett ki, mint egy hollywoodi szívtipró, nemhogy még az ágyába is vigyen egy ilyen középkorba lépő szőrös majmot, mint ő. Nem lehet olyan igazságtalan az élet, hogy csak úgy törlődjön egy ilyen emlék.

– Te most azt akarod mondani, hogy arra sem emlékszel, volt-e szex? – nézett rá kikerekedett szemmel Kevin, mintha a gondolataiban olvasott volna. Alex sajnálkozva vonta meg a vállát.

– A műsor utáni rész már nem nagyon van meg.

Alex elképzelte, hogy ha pár italtól így kiesett minden, mi lett volna, ha akkor ott a padlóra zuhan és a fejét veri be? Lehet, hogy már a nevét sem tudná.

– Ezt nem hiszem el! – csapott bosszúsan az asztalra Kevin. – Pedig azt hittem, egy tündérmese válik valóra, ahogy a szexisten karjaiba hullottál a színpadról.

Ez a rész sajnos elég tisztán megvolt, és Alex bele sem mert gondolni, hányan láthatták.

– Régóta ismerlek, de még sosem láttalak ilyen közvetlennek senkivel – folytatta a fiú. – Szó nélkül meghívtad a pasit egy italra, miután az övét sikerült kiverned a kezéből. Aztán meg úgy otthagytál, mint eb a szarát. Hiába kértem, hogy induljunk, még le is ráztál. Patrik, azt hiszem így hívták, azt ígérte, hogy ő majd hazakísér, ami persze sosem történt meg, így mostanáig nem tudtam rólad semmit.

Döbbenten hallgatta a barátja beszámolóját egy olyan Alexről, akit ő nem ismert. Ha nem Kevintől hallaná, el sem hinné, hogy ilyet csinált. A józan Alex beállt volna egy sarokba egy üveg itallal, és egész éjjel nézte volna, ahogy mindenki más jól szórakozik, várva, hogy Kevin szóljon neki, mikor mehetnek haza. Mégis mi a franc ütött belé?

– Csak azért drukkoltam, hogy ha már így alakult, legalább életed legjobb dugását kapd meg a születésnapodra. Erre te most azt mondod, hogy az agyad bemondta az unalmast a legfontosabb résznél?

– Nem azt mondtad, hogy azért aggódtál, nehogy megöljenek? – kérdezett vissza Alex, viccel próbálva elsimítani a kínos beszélgetést.

– Valójában egy idő után már azt reméltem, hogy rég elásott valahol – gúnyolódott Kevin. – De mivel még mindig élsz, jó lenne tudni, hogy a másik kívánságom teljesült-e. Mit mondott a fickó?

– Semmit – ismerte be Alex, és lesütötte a szemét. – Aludt, amikor eljöttem.

Kevin erre szemét forgatva sóhajtott egy nagyot.

– Gratulálok. Akkor ezek szerint se telefonszám, se randi, és persze sohasem tudjuk meg, mekkora farka van. A semmiért volt életem legrosszabb éjszakája, mert Alex ismét bepánikolt – a fejét ingatva kortyolt egyet, és letette a bögréjét az asztalra.

Kicsit rosszul esett neki az utolsó megjegyzés. Lehet, hogy Kevin már régen túltette magát azon, mit szólnak hozzá mások, Alex viszont sosem hagyhatta figyelmen kívül, hogy amennyiben ő tenné ugyanezt, búcsút inthetne a munkájának, sőt nagy valószínűséggel szembe kellene néznie az egész tantestület és egy sereg szülő pusztító haragjával. A közösségi médiában a szülői csoportokban úgy terjedne el a híre, mint a pestis. Szó szerint megsemmisítenék.

Mert ugyan ki lehet nyíltan más manapság? Esetleg egy pénztáros, sofőr vagy pincér. Hétköznapi munkások, akik nem jelentenek „veszélyt" senkire. A legrosszabb, ami érheti őket, hogy egy-két kolléga nem szívesen áll szóba velük. De tanárként teljesen más a helyzet. Ha egy iskolában ilyesmire fény derülne, valószínűleg soha többé nem engednék a gyerekek közelébe az illetőt. Számukra csupán egyetlen lehetőség van: felvenni a „hétköznapi" álcát, és úgy cselekedni, gondolkodni, ahogy azt elvárják.

– Nem szeretném, ha megint erről beszélnénk – mondta Kevinnek.

– Tudom. De akkor is el fogom mondani – közölte ellentmondást nem tűrő hangon a fiú. – Nem leshetsz örökké a hátad mögé, Alex. Amikor nem dolgozol, csak itthon ülsz begubózva, soha nem engeded el magad, és ha egyszer véletlenül mégis, rögtön megbánod, és megfutamodsz.

Alex képtelen volt ezt újra végighallgatni. Igazság szerint pontosan arra vágyott most, amit Kevin a szemére vetett az imént: bezárkózni a szobájába, amíg el nem jön a holnap, amikor ismét józanul ott folytatja a szürke, hétköznapi életét, ahol abbahagyta.

– Mégis mit várhatnék egy ilyen pasitól, mint ez a Patrik? Csoda, hogy egyáltalán szóba állt velem. Simán kinézem belőle, hogy már most valaki mást kefél. Még az is lehet, hogy barátnője vagy felesége van, és csak kellett neki az élmény, amire újra feláll majd neki.

– Ezt te sem gondolod komolyan.

– Miért ne? Némelyikük azt sem tudja, mit akar. Nem veszik komolyan a másikat. Csak egy kalandnak fogják fel az egészet.

– Miért, te talán tudod, hogy mit akarsz? Csak kifogásokat gyártasz. Nézz csak magadra! Ahányszor kilépsz az ajtón, egy olyan valakit játszol, akit látni akarnak, nem olyat, aki te magad vagy. És honnan tudod, hogy ez a pasi nem lett volna más?

– Onnan, hogy mind egyformák – vágott vissza Alex. – Nem az én súlycsoportomból valók.

– Miért, milyen a te „súlycsoportod"? Olyan, mint Milán?

A férfi nevének hallatán Alex tőrdöfést érzett a szívében. Lehet, hogy kicsit hiányzott neki, de hogy Kevin pont most hozakodjon elő vele, az övön aluli ütésként érte.

Persze valóban sokat gondolt rá mostanában. Milán egy ideje egyszerűen nem volt önmaga, és Alexnek fogalma sem volt róla, miben és hogyan tudna segíteni neki. Folyton kerülte, és a munkán kívül másról nem is nagyon beszélgettek. Mintha soha nem is lett volna közöttük semmi. Talán a felesége rájött valamire, és a házassága kezd összeomlani? Ki tudja? De Alex akkor sem érezte, hogy ennyi év után ezt érdemelné.

Kevin persze hallani sem akart róla. Úgy volt vele, Milán egyedül csak magán segíthet, és jobb, ha Alex nem avatkozik bele a dolgába, mert már így is túl sok bonyodalmat okozott mindkettőjüknek. Csakhogy Alex sem érezte magát jól az utóbbi időben, és egyre csak azon rágódott, hogy mi lett volna, ha…

– Az a baj, hogy te már mindenkiben csak őt látod. El kellene fogadnod végre, hogy Milán teljesen más úton jár, ahová neked nem szabad követned. Ha neki megfelel az, hogy gyávaságból feláldozza egy nő boldogságát, az az ő döntése. De neked nincs szükséged arra, hogy ilyen elcseszett, kettős életet élj.

– Nem élek kettős életet – védekezett Alex. Már eléggé bosszantotta Kevin pirongatása, és a veszekedéstől ismét felerősödött a fejfájása. – Ez teljesen más.

– Szerintem meg ugyanaz. Nem véletlenül találtatok egymásra, hiszen mind a ketten féltek.

– Én nem félek, csak óvatos vagyok.

– De igenis félsz. Méghozzá attól, hogy egyszer valaki olyan közel kerül hozzád, mint ő, és az illetőnek majd nem lesz ínyére, hogy a négy fal közt rejtegessék, csak azért, mert félted az imádott állásodat.

Most már Kevin is mérges volt. Arca kipirult, zöld szeme smaragdként villogott.

– Te tudod a legjobban, hogy nem mindenki élhet úgy, ahogyan szeretne – csattant fel Alex. – Igen, valóban szeretek tanítani, mindig is ezt akartam csinálni, amióta az eszemet tudom. Nem hagyhatom, hogy ezt az egyet elvegyék tőlem. Bármit elvehetnek, de ezt nem engedem. És ha az az ára, hogy ezek között a falak között éljem a magánéletemet, akkor sajnos vállalnom kell.

Úgy remegett a keze, hogy a bögréből, amelyet azóta is szorongatott, a forró kávé kilöttyent a kezére. Szentségelve törölte bele a pulóverébe, míg Kevin felpattant egy konyharuháért és letörölgette az asztalt.

– Ne haragudj, nem akartalak így letámadni! – mondta kicsit megenyhülve. – Tudom, hogy szeretsz tanítani, és hogy ez komoly hivatástudatot igényel, ami benned meg is van. De ha csak arra engedik megtanítani a diákokat, hogyan ne lógjanak ki a sorból, az nem tanítás, hanem idomítás. Ugyanúgy félni fognak önmaguknak lenni, ahogy te is.

A választ meg sem várva bedobta az üres bögrét és a rongyot a mosogatóba, majd elvonult készülődni a délutáni műszakra. Alex nem is lett volna képes mit mondani erre. Az agya és a teste ismét cserben hagyta. Olyan kimerült volt, hogy helyben le tudott volna fordulni a székről, így inkább ő is visszavonulót fújt.

Már a szobájában feküdt, amikor Kevin elindult úgy, hogy nem köszönt be neki. Nem haragudott rá, de az előbbi szavai még

mindig fájtak. Nemcsak azért, mert gyenge, kiszolgáltatott pillanatában találták meg, hanem mert egytől egyig igazak voltak. Az ő kezében van minden lehetőség, hogy a jövő generáció ne ilyen elcseszett, boldogtalan, önutálattól és megfelelési kényszertől szenvedő emberekből álljon. Tényleg mi értelme az egész munkájának, ha csak addig mehet, ameddig a lánc enged? Minek csinálja, ha nincs hatalmában megszakítani azt a szörnyű körfogást, amelybe ő is született?

Csendes magányában arra a következtetésre jutott, hogy voltaképpen nem az éjszaka elfogyasztott italmennyiség és a vele járó másnaposság miatt érezte magát a legrosszabbul. Sőt, ha őszinte akart lenni magához, a rémes utóhatás ellenére soha nem szórakozott ilyen jól. Sokkal jobban gyötörte, hogy józanon újra eszébe jutott, mennyire belefáradt már, hogy azt tegye mindig, amit elvárnak tőle. És persze Kevinnek igaza volt abban is, hogy félt. Félt attól, hogy ezeket a vastag falakat, amelyeket harminchat év alatt gondosan felépített maga köré, egyszer majd egy nagyobb erő áttöri, és meglátják, mi van mögöttük.

2.
PATRIK

Hajnal Patrik azzal töltötte a vasárnap délelőttöt, hogy valamelyest bepótolta az utóbbi napokban elmulasztott testedzését. Sajnos mostanában elég ritkán jutott el edzőterembe, és mivel a munkájából kifolyólag naphosszat a laptopja előtt görnyedt, a teste minden porcikája ordított egy kis mozgásért. Edzőterem helyett ma inkább a futást választotta, dacára a januári zord hidegnek. Bár a nap sütött, és épp nem esett semmi, a csípős sarki szél folyamatosan fújt, ám ez egyáltalán zavarta. Futás közben nemcsak a teste, hanem az elméje is felszabadult, egy percig sem gondolt arra, hogy fázik.

A szigetkör után hazahajtott az Opeljével, és vett egy jó forró zuhanyt. A víz alatt állva újra eszébe jutott a tegnap esti vendége, aki olyan sietve távozott, hogy még a vécét sem sikerült lehúznia maga után. Nem tudta elképzelni, mivel ijeszthette meg ennyire Alexet, amikor látszólag nagyon jól érezték magukat – még úgy is, hogy a végén Alex olyan hirtelen dőlt ki, hogy szó sem lehetett alvásnál többről. Nem is bánta igazán, mert már amúgy is unta, hogy mindenki csak szexet akar tőle, és hogy újabban már csak az egyéjszakás kalandok teszik ki az életét. Titkon azt remélte, hogy végre lesz alkalma valakit elhívni egy normális randira, de sajnos ismét csalódnia kellett.

Az emlék, ahogy szegény Alex szerencsétlenül esik le a színpad lépcsőjéről, és ahogy sikerül elkapnia, mosolyt csalt az arcára. A férfit már akkor kiszúrta magának, amikor felment a színpadra. A szokásos helyén állt, nem messze az említett lépcsőtől, és a sörét kortyolgatta, míg odafent sorban követték egymást az előadók Minelli és Ava Max dalaival. Néha belegondolt, hányan viszolyognak tőlük, pedig némelyikük igazán tehetséges volt.

A közhiedelemmel ellentétben az ilyen előadásoknak a világon semmi közük a szexualitáshoz vagy a nemi identitáshoz. A legtöbb nőimitátor ugyanolyan életet él nappal férfiként, mint bárki más. Ez nem valami újkeletű perverz hóbort, mint aminek sokan tartják. Ez művészet. Ha valaki egy kicsit is utánajár, tudhatja, hogy a 17. századig annyira nem tartották egyenrangúnak a nőket, hogy a színházak kizárólag férfiakat alkalmaztak. Nem beszélve számtalan híres humoristáról, akik előszeretettel öltöttek magukra női karaktereket, szórakoztatás céljából.

A show legvégén a műsorvezető köszöntötte az ünnepeltet, akit Alexnek hívtak, és nyomban a színpadra is szólította. Beletelt egy kis időbe, amíg a férfi átverekedte magát a tömegen a lépcsőig, amelyen egy barátja kísérte fel.

A legfeltűnőbb talán az volt rajta, hogy egyáltalán nem volt feltűnő – legalábbis ebben a közegben. A legtöbben általában rendesen kicsípik magukat a hétvégi bulizáshoz: hódít a divat, a smink, a frizurák tökéletesek, a ruhák pedig szűkek, és a létező legtöbbet mutatják vagy sejtetik. Ha nem is egytől egyig mindenki, de sokan megadják a módját, amikor átlépnek abba a világba, ahol igazán önmaguk lehetnek.

Alexnek már a ruházatáról lerítt, hogy nem sűrűn jár ilyen helyekre, sőt Patrik még azt is el tudta róla képzelni, hogy életében először teszi. Egy sima zöld pólóing és egy farmer volt rajta, annak ellenére, hogy az alkata simán megengedett volna valami sokkal testhezállóbbat. A járásából ítélve már nem volt teljesen józan, és nyilván zavarban is volt attól, hogy mindenki őt bámulja. És ha ez önmagában nem lett volna elég, szegényt még meg is bombázták egy sor kínos kérdéssel az „öregségét" és a férfiízlését illetően, amelyekre Alex csak pironkodva válaszolt. Miután végre megkönyörültek rajta, a műsorvezető lelkesen vezényelni kezdte a tömeget, hogy énekeljék el neki a híres Halász Judit-dalt. Patrik szinte minden hétvégén tanúja volt egy-egy szülinapos

köszöntésének, de amíg a legtöbb ünnepelt igyekszik kihasználni a pillanatnyi „rivaldafényt", hátha valakinek megakad rajta a szeme, addig Alex hátratett kézzel állta végig az egészet, mint aki verset készül mondani. A barátja a színpad mellől videózott a telefonjával, és integetett is neki párszor, hogy nézzen bele a kamerába, de a férfi egészen máshol járt.

Ahogy Patrik elnézte, furcsamód felrémlett valaki az életéből, akivel az idejét sem tudta, mikor találkoztak utoljára.

Kismanó.

Rengeteg csodálatos emléket őrzött róla, ugyanakkor együtt járt velük a tragikus végkifejlet is, amelyet jobban szeretett volna inkább elfelejteni. Máig elgondolkodott rajta, hogy vajon azért nincs-e senkije, mert még mindig nem dolgozta fel magában a történteket. Vajon emiatt teszik ki az életét az alkalmi együttlétek vagy az olyan rövid kapcsolatok, amelyek csak hetekben, hónapokban mérhetők? Sosem élt együtt senkivel, és idővel valahogy alkalmazkodott a magányhoz, amelyben a dugáson kívül nem jutott másnak hely. Persze ettől még szerette a szexet, és bár nem fűvel-fával, de ha alkalom nyílt rá, gond nélkül hagyta, hogy a testi vágyai érvényesüljenek. Viszont ennél a pontnál tovább ritkán jutott el bárkivel, legfeljebb pár ismétlésig, ahol a találkozások alatt a szájukat egyáltalán nem beszélgetésre használták.

Titkon persze ő is többre vágyott ennél. Valami szebbre, értelmesebbre és legfőképp állandóra, de úgy látszott, ezt a fajta konzervatívabb életvitelt nem neki találták ki. Egyetlen ember volt csak az életében, akivel ezt el tudta volna képzelni, de sajnos korán le kellett mondania róla. Olyan hirtelen ért véget, hogy még el sem tudott rendesen búcsúzni tőle.

A dal végén Alex olyan sietve indult el lefelé, hogy valamiért – Patrik most sem értette, hogyan – rosszul lépett. Talán megszédült a fényektől és a magasságtól, majd nemes egyszerűséggel

nekizuhant. A sörösüveg kiesett a kezéből és összetört, habbal és zöld szilánkkal borítva be a padlót. Alex sajnálkozva pillantott fel rá.

– Bocs, hogy így beléd estem – mondta neki még mindig a karjaiba kapaszkodva, amire Patrik akaratlanul is elnevette magát. Ami távolról a színpadon lámpaláznak és szégyenlősségnek tűnt az előbb, arról idelent közelről egyértelműen kiderült, hogy már jócskán el volt ázva.

Alex körülnézett, nyilván azt kutatva, hogy ki láthatta még az esetet. Szerencsére nem sokan, mert a műsor aznapra véget ért, és a legtöbben vagy hátramentek újabb italért, vagy ismét birtokba vették a táncteret és a sötétebb helyeket. Aztán lepillantva meglátta a padlón, hogy mit okozott, és rögtön biztosította, hogy vesz neki másikat. Azt mondta, tartozik neki azért, hogy megmentette a zuhanástól.

– Erre semmi szükség – utasította el Patrik, de Alex ragaszkodott hozzá. Szólt a barátjának – aki egész idő alatt tátott szájjal figyelte az előtte lezajlott szürreális jelenetet –, hogy mindjárt jön, és otthagyta. Patrik jól mulatott azon, ahogy Alex spiccesen ügyetlenkedve áthalad előtte a tömegen, és kézen fogva húzza őt maga után a bárpultig. Odaérve nem kis felháborodást okozott, ahogy mindenki elé befurakodva rendelt maguknak két sört.

– Azt hiszem, ez volt a legfurább dolog, ami eddig történt velem – mondta, miután leültek egy üres asztalhoz.

– Szerintem velem is – felelte Patrik és ezen jót nevettek.

– Amúgy Alex vagyok – mutatkozott be.

– Én Patrik.

Ekkor ugyanaz a srác jelent meg az asztaluk mellett, akit jól faképnél hagytak az előbb. Patrik először arra gondolt, hogy a fiú biztos azt hiszi, le akarja csapni a kezéről Alexet, de barátságos mosolya hamar eloszlatta az aggodalmát.

– Szia, én Kevin vagyok – nyújtotta a kezét, mire Patrik viszonozta a bemutatkozást. – Nem akarok megzavarni semmit. Csak

szólni akartam a barátomnak, hogy már elég későre jár, és jobb lenne hamarosan hazaindulni. Sajnos én holnap dolgozom.

– Menj csak nyugodtan – intette le Alex. – Én még maradnék egy kicsit. Elvégre bunkóság lenne itt hagyni azt, aki megmentette az életemet.

Kevin a szemét forgatta az erős túlzás hallatán, amellyel az előbbi balesetet jellemezte, és Patrik látta rajta, mennyire nem tetszik neki az ötlet, hogy ilyen állapotban magára hagyja.

– Nem gond, ha itt marad – szólt közbe. – Majd én hazakísérem, ha úgy megfelel.

– És mégis hova „haza"? – kérte számon rögtön Kevin, ujjaival idézőjeleket rajzolva a levegőbe.

– Azt majd később eldöntjük – kacsintott Alex felé, aki le sem vette róla nagy, barna szemét.

Kevin végül rájuk hagyta a dolgot és távozott, de előtte vagy tízszer elmondta Alexnek, hogy írjon neki, merre jár és jól van-e, és Patrikot is legalább ennyiszer megeskette, hogy vigyázni fog rá.

Ezek után Alexből csak úgy folyt a szó olyan dolgokról, amelyek nagyjából alátámasztották mindazt, amit első pillanattól kezdve gondolt róla. Bár néha megbotlott a nyelve, még így is öröm volt hallgatni. Elmondta, hogy elég ritkán jár el otthonról, de azért a lakótársa néha több-kevesebb sikerrel próbál gondoskodni a társasági életéről. Azt is megosztotta vele, hogy most különösen szüksége volt erre, mert nem olyan régen szakított vele a barátja, akivel titokban lehettek csak együtt, mert a munkájuk miatt fontos volt a diszkréció. Azt nem árulta el, hogy mit dolgozik, de Patrik értette, mire gondol. Nem minden szakma toleráns a mássággal szemben.

– Én egy kiadónál dolgozom – avatta be Alexet.

– Tényleg? És mit csinálsz ott?

– Szerkesztő vagyok. De mellette fordítok és saját könyveket is írok.

– Ez nagyon izgalmasan hangzik. És sok könyved jelent már meg?

– Igen, jó néhány – mondta és mesélt neki egy kicsit a legújabb készülő regényéről. Hosszú ideje először fordult elő, hogy valaki nem lepődött meg a foglalkozásán. Általában azok, akiknek elmondja, tátott szájjal néznek rá, és kétkedve vonják fel a szemöldöküket, mert az ő kinézetéből valahogy automatikusan egy izomagyú tuskót feltételeznek, aki olvasni sem tud, nemhogy irodalmár. De Alex csak elismerően bólintott, és érdeklődéssel hallgatta. Nem tett olyan megjegyzéseket, hogy „Komolyan? Te?", és ez rendkívül jólesett neki.

– Még sosem találkoztam egy íróval sem. Pedig elég sokat olvasok.

– Hát, mi ilyenek vagyunk. Rejtőzködve vegyülünk el a tömegben – viccelődött Patrik.

A harmadik kör ital után már egyikük sem volt éppen a maga ura. Beszélgetés közben többször közel hajoltak, párszor még egymáshoz is értek, mintha csak bizalmasan osztanák meg a titkaikat. Lehet, hogy csak az ital miatt, vagy azért, mert régen volt pasival, de Patrik bőre szinte bizsergett Alex érintésétől. Szép arca és ajkai közelsége szinte olthatatlan vágyat ébresztett benne, hogy ott helyben megcsókolja.

A férfin viszont már látszott, hogy nem igazán van jelen. Egyre jobban sodródott el tőle, és az sem segített, hogy körülöttük a lüktető zaj ekkorra már jócskán a tetőfokára hágott. A basszus a talpában lüktetett, a tánctér annyira dugig volt, hogy egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. Patrik viszont egyre kevésbé bírt magával és a benne tomboló vággyal, hogy közelebb férkőzzön Alexhez, mégis azt tartotta inkább helyesnek, ha ígéretéhez híven hazakíséri – amíg egyáltalán képes rá –, és valamikor máskor folytatják.

De Alex hallani sem akart róla.

– Nem akarok hazamenni – közölte. – Menjünk inkább hozzád.

Patrik ezt végképp nem tartotta jó ötletnek, mert attól félt, hogy megint csak egy részeg egyéjszakás kaland lesz a dologból, amit aztán mindketten elfelejtenek. Ez a férfi pedig túl érdekes volt számára ahhoz, hogy ennyiben maradjanak. Idejét sem tudta már, mikor beszélgetett ennyit valakivel.

Csakhogy Patrik sem volt már abban az állapotban, hogy logikus döntést hozzon, és végül belement. Előtte azért emlékeztette Alexet, hogy előbb szólniuk kellene Kevinnek, mire ő csak legyintett.

– Majd útközben írok neki – ígérte, és vonszolni kezdte a kijárat felé.

Patrik nem lakott messze a klubtól, és mire felértek a jól fűtött, meleg lakásba, egyre inkább elpilledt. Alex vele ellentétben mintha kicsit felélénkült volna. Úgy sétált fel-alá a lakásban, mint egy kisgyerek a múzeumi osztálykiránduláson. Észrevette Patrik könyveit a nappali falán körbefutó polcokon, találomra leemelt párat, belejük lapozott, Patrik pedig nem győzte a helyükre rakni őket utána. A könyvespolcain minden kötetnek megvolt a maga helye, kidolgozott rendszer szerint, mégis végtelenül aranyosnak találta, ahogy Alexet ennyire ámulatba ejti a hatalmas házikönyvtára.

– Nekem is sok könyvem van – árulta el –, de ez *reeengeteg.*

Az utolsó szóra szinte gyerekesen összecsapta a tenyerét, ami megmosolyogtatta Patrikot. Alex nem is sejtette, hogy ez milyen kicsiny töredéke annak, ami Patrik szombathelyi házában volt. Amit itt talált, annak java részét már a fővárosba költözése után vette. Mivel az előző albérlete jóval kisebb volt ennél, így csak néhány kedvencét tudta felhozni magával, a többi még mindig a szülői házban volt, ahol azóta már az elvált húga lakott.

– Ezt is te írtad? – kérdezte Alex, felmutatva legelső megjelent regénye egy példányát, amely két kamaszról szólt, akik egy nyári szünetben titokban egymásba szeretnek. Csak annyit felelt rá, hogy igen, majd kivette a kezéből a könyvet, és visszatette a polcra. Bármelyik másikról szívesen beszélt volna, de ez túl közel állt hozzá.

– Helyezd magad kényelembe! – szólt neki, majd kiment a konyhába azzal az ürüggyel, hogy hoz egy kis vizet, nehogy kiszáradjanak a sok alkoholtól. Csak pár percig volt távol, amíg összeszedte magát és kitöltött egy-egy pohár ásványvizet, de mire visszaért, a férfi már nem volt a nappaliban. Először azt hitte, meggondolta magát és lelépett, de a bejárat a konyha mellett volt, így hallania kellett volna, ha nyílik az ajtó. A fürdőben sem találta, így kizárásos alapon a hálószobában bukkant rá. Alex ruháinak egy része a földön hevert, ő maga pedig keresztben elnyúlva aludt a kétszemélyes franciaágyon, térdig letolt farmerben. Patrikot mulattatta a gondolat, hogy mi lehetett vajon az eredeti szándéka. Alex hangosan szuszogott, miközben a szája enyhe mosolyra görbült, ami egyfajta elégedettséget sugallt. Kíváncsi volt rá, miről álmodhat, és hogy amikor reggel felébred, akkor is ilyen nyílt és sziporkázó lesz-e, mint egész este volt. Szerette volna, ha így lenne, de valami azt súgta, hogy józanon ismét visszavedlik azzá a hétköznapi emberkévé, amilyennek korábban leírta magát, és Patrik egy cseppet sem hibáztatta ezért. Sokáig ő is azt hitte, hogy a külsejét pajzsként használhatja majd a világgal szemben, de tévednie kellett. Régen pont azért kezdett el sportolni, hogy minél inkább heterónak tűnjön. Mára már csak néhány fotó emlékeztetett arra a nyeszlett kis Patrikra, aki az iskolában az apja kedvéért állt be a focicsapatba. De a külseje már sok ideje nem azt a célt szolgálta, hogy elvegyüljön, vagy másnak látszódjon, mint ami. Mára így is érezte jól magát, annak ellenére, hogy ez is legalább akkora bélyeget nyomott rá, mint a mássága. Sokan hivalkodásnak tekintik, irigyek rá, mellette pedig üresfejű tuskónak gondolják. A pasik többsége nem is lát többet benne egy jó dugásnál.

Patrik már jó ideje túltette magát azon, hogy folyton beskatulyázzák és tárgyiasítják, éppen ugyanúgy, ahogyan a könyveivel kapcsolatos támadásokat is megtanulta kezelni. Az évek során minden egyes hátráltató tényezőt erővé fejlesztett magában, ami aztán

újabb lendületet adott neki ahhoz, hogy tovább küzdjön a céljaiért, egy elfogadóbb világért.

A ma esti beszélgetésük során Alex megerősítette abban, hogy erre nagyobb szükség van, mint gondolná. Vannak, akik akaratlanul is beletörődnek a helyzetükbe, és tudomást sem vesznek róla, hogy üldözik őket. Vagy szimplán hátat fordítanak saját maguknak, és próbálnak felépíteni egy olyan életet, ami minden, csak nem normális.

Erről ismét eszébe jutott az a bizonyos nyár, az utolsó, amely örökre megváltoztatta az életét. Azon a nyáron halt meg az apja is. És ugyanaznap veszítette el az első szerelmét.

Alex nyugodt, elégedett arcát nézve eldöntötte, hogy ha majd reggel felébred, emlékezteti rá, milyen jó érzés volt kicsit kiszabadulni, önmagának lenni, megosztani a valódi érzéseit, és talán megkéri majd, hogy menjenek el valami jó helyre kettesben. Mint egy igazi randin. Nem volt sok gyakorlata az ilyesmiben, de készen állt rá, hogy megpróbálja.

Arra eszmélt, hogy még mindig ott áll a két pohárral a kezében, ezért letette őket az íróasztalra. Óvatosan lefejtette Alexről a farmert, a többi ruhájával együtt összehajtogatta és a székre helyezte, ahol reggel könnyen megtalálja majd.

Nem akarta felébreszteni azzal, hogy átcipeli a másik szobába a kanapéra. Inkább finoman átfordította a testét, hogy a párnára tudja fektetni. Ahogy ezt megtette, a férfi bal arcán meglátott egy hosszúkás sebhelyet úgy kétujjnyira a fülétől. Úgy hat-hét centis heg volt, merőlegesen a járomcsontjára. Talán valamilyen vágás okozta vagy balesete volt valamikor. Kíváncsi lett volna a történetére, de félt, hogy az nem lenne túl szép.

Ezután ő is lefeküdt, de sokáig nem tudott még elaludni. Elég furcsán érezte magát a helyzettől, hogy nincs egyedül. Idejét nem tudta volna megmondani, mikor aludt nála utoljára valaki.

Alexszel szembe fordult, és az arcát figyelve rá kellett jönnie, hogy határozottan tetszik neki. Nem volt kimondottan férfias álla, inkább kereken ívelt, de frappánsan elvonta róla a figyelmet a borosta, amely elég szexivé tette. Ilyen közelről egyenest az orrába kúszott az illata, amelybe most enyhe izzadságszag is vegyült, de nem bánta. Ajka kicsit kiszáradt a sok alkoholtól, de még így is látszott, milyen szép telten ívelt. Patrik elképzelte, milyen lenne megcsókolni, de azonnal ki is verte ezt a fejéből. Egyáltalán nem helyes ilyesmire gondolnia, miközben a másik mit sem sejt az egészről. Bámulnia sem lenne szabad, és éppen azért, hogy ne essen még nagyobb kísértésbe, hátat fordított neki az ágyon.

Nem tudta volna megmagyarázni, miért, de hirtelen olyan érzés lett úrrá rajta, hogy talán jobban ismeri, vagy legalábbis több közük van egymáshoz, mint azt sejti. Mintha nem lett volna véletlen, hogy ők most ott vannak egy fedél alatt, ugyanabban az ágyban. Mintha csak el lett volna rendelve, hogy találkozzanak.

Hogy a megérzése mekkora tévedés volt, azt csak másnap ébredéskor fedezte fel.

***

Patrik már a konyhában ült, és az ebédre elfogyasztott reggelije közben azzal próbálta elütni az időt, hogy törölgetni kezdte az e-mailjeit a laptopján. Nemrég kapott értesítést, hogy a fiókja megtelt, és nem képes többet fogadni.

Még mindig a tegnap este hatása alatt volt, és nehezen dolgozta fel a csalódást. Persze nemegyszer hagyták már faképnél, de mások sosem hiányoztak neki utólag. Azoknak a férfiaknak sokszor még a nevét sem tudta, és amint megkapták, amit akartak, már vették is a ruhájukat. De Alex teljesen más volt, nem egy sekélyes gondolkodású élvhajhász. Már azzal is megelégedett volna, ha őszintén

megmondja neki, miért nem érdemeltek meg egy esélyt a folytatásra.

Miközben azon bosszankodott, hogy sosem tudja már meg, mi rosszat tett, amivel elijesztette, majdnem kitörölt egy fontos levelet a kiadójától. Egy kézirat volt mellé csatolva, a legújabb megbízása, így rögtön le is mentette a gépére, hogy délután hozzá is láthasson. Sorban jelölgette ki az érdektelen hirdetéseket, amikor egyszer csak felugrott egy új levél, amely csak most érkezett be, miután egy csomó tárhelyet felszabadított már.

Vajon erre szokták mondani, hogy az ember kísértetet lát? Mert amint ránézett a feladóra, az ujja is megállt a levegőben az egérbillentyű felett. Az agya először el sem akarta fogadni azt, ami a szeme előtt volt, kereste a kerülőutakat, hátha téved és valahonnan máshonnan ismerős a név. De a tárgymezőbe írt „Ne töröld ki" utasításra kénytelen volt belátni a valóságot, és tehetetlenül nézni, ahogy a múlt törékeny talaján rés hasad, és gejzírként törnek fel alóla egy másik élet képei.

Úgy klikkelt rá a megnyitásra, mintha nem is ő irányítaná a saját kezét, aztán a szavak szinte mázsás súlyként nehezedtek a mellére. Olyan elmélyülten olvasta el az üzenetet, hogy közben még levegőt is elfelejtett venni.

Mire a végére ért, a könnyei már a billentyűket áztatták.

3.
ALEX

Alex vasárnap este megpróbálta kiengesztelni Kevint azzal, hogy mire hazaért a munkából, vacsorát rendelt kettőjüknek, majd felajánlotta, hogy evés közben az ő nagyképernyős tévéjén nézzenek meg valamit a Netflixen. Az ágyban kajálás és a sorozatdarálás meg is tette jótékony hatását, mert Kevinnek eszébe sem jutott megemlíteni a délelőtti vitájukat.

Alex is jobban érezte már magát. Aludt egy keveset, vett egy forró zuhanyt, majd bevett még két szem Algopyrint a hátramaradt fejfájására. A délután nagy részében csak feküdt és vizet ivott. Mire Kevin megérkezett, úgy érezte, képes enni is egy keveset, és végül annyira megjött az étvágya, hogy az egyik doboz kínait teljes egészében elpusztította, majd még egy utolsó utáni *Fekete tükör*-epizód közben desszertnek ettek a dobostortából, amelyet Kevin előző nap vett neki a Tescóban. A sütemény sem ízre, sem kinézetre nem hasonlított dobostortára, amire a címkén lévő fantázianév persze már előre figyelmeztetett. Alex fintorait látva Kevin hangosan nevetett, és sűrű elnézést kért, hogy nem ő maga sütötte, de nem volt rá ideje a meló miatt. Alex ezért rendkívül hálás volt a munkaadójának, és ennek tudatában a következő falatok máris jobban estek neki. Évekkel ezelőtt ugyanis, amikor a lakótársa megtudta, hogy ez a kedvence, önjelölt cukrászként megpróbálkozott otthon elkészíteni a híres süteményt az eredeti recept alapján. Olyannyira jól sikerült, hogy még a szomszéd is átjött a fekete füstre, amely a konyhaablakon ömlött kifelé. A sikertelen cukorolvasztással Alex három méregdrága lábasát tette használhatatlanná, a piskóta tört, mint az ostya, a krém pedig főtt tojásfehérjeszálaktól hemzsegett. A kozmás szag még napok múlva is uralta az egész lakást, Kevin

pedig a következő születésnapjára lábasokat vett neki, és inkább a cukrászdából rendelte meg a tortát.

Idén azonban még odáig sem jutott el, inkább elintézte a heti bevásárlással együtt. Alexet persze cseppet sem a torta minősége aggasztotta leginkább, hanem a barátja szeme alatti táskák, és az, hogy olyannyira széthajtotta már magát, hogy magára semmi időt nem hagyott. Ráadásul egész este a telefonját nézegette, és ahányszor elolvasott egy újabb üzenetet, árnyék futott át az arcán, és válasz nélkül félrehajította.

Alexnek már meg sem kellett kérdeznie, ki zaklatja ilyenkor, mert annyiszor látta rajta ezt az arckifejezést, hogy magától is rájött. Persze voltak kollégák, exbarátok, exbarátnők, akikkel Kevin harcolt, vitázott, de egyikük sem váltott ki belőle olyan feszültséget, mint a szülei, akiket tíz éve otthagyott. (Vagyis inkább kitették a szűrét.) Mégis időről időre újra eszükbe jutott a gyerekük, és mindenféle látszatgesztusokkal tettek próbát a békülésre.

– Most épp melyikük az? – kérdezte tőle Alex, amikor látta, hogy ismét felvillan a lenémított telefon kijelzője.

– Az anyám. Azt mondja, apa hajlandó beszélni, és hogy utazzak haza.

– Talán meg kellene tenned.

– Francokat. Nem vagyok kíváncsi az újabb békeajánlatukra.

– Talán ezúttal komolyan gondolják – próbálta meggyőzni Alex.

– Kizárt – tiltakozott Kevin. – Ennek semmi köze az elfogadáshoz. Ők nem úgy működnek, hogy kitagadnak, aztán meg minden ok nélkül könyörögnek, hogy menjek haza. Valamit adni kell cserébe.

Kevin szülei soha nem voltak képesek megbarátkozni a gondolattal, hogy fiuk van, nem lányuk, és mint a többség, ők is csak a látható dolgokat érzékelték. Azonnal elzavarták, amikor közölte, hogy nem fog látszatéletet élni, még miattuk sem, amire ők válaszul kiadták neki az útilaput.

– Mégis mit várnának tőled ezek után?

– Természetesen pénzt. Egyfolytában alkut ajánlanak arra, hogyan egyeztethetnénk össze az én „alternatív" megjelenésemet a normális család látszatával, de én tudom, hogy szarul állnak anyagilag, és már nincs kihez fordulniuk.

– Szóval változz vissza csak azért, hogy velük lakhass, és fizethesd a számláikat?

– Valahogy úgy.

– Ez nevetséges.

– Az. És tudod mit?

– Mit?

– Inkább élem le az életemet ebben a kis szobában, minthogy egy fillért is adjak nekik.

Alex meg tudta érteni Kevin dühét. Mintha csak tegnap lett volna, hogy egy szál sporttáskájával átlépte a küszöbét. Anno egy online LMBTQ+-csoport segített neki szállást találni, amikor alig párezer forinttal a zsebében elhagyta Salgótarjánt. Voltaképpen rajtuk keresztül talált rá Alex is. Akkoriban járt egy pasival, aki szintén a csoport tagja volt, és Kevin akkor épp nála lakott. Miután bemutatta őket egymásnak, elmesélte, hogy mennyire megsajnálta a fiút, de mivel a lakás nem az övé volt, nagyon aggódott, hogy a tulaj kiteszi a szűrét, ha megtudja, hogy ingyen szállásolt el nála valakit. Ekkor támadt Alexnek az az ötlete, hogy költözzön hozzá. Amúgy is nagy volt ez a lakás egymagának, és az sem jött rosszul, ha valaki beszáll egy kicsit a rezsibe a szűk tanári fizetése mellé.

Nem gondolta volna, hogy első perctől barátok lesznek. Mivel azelőtt még soha nem lakott együtt senkivel, a kezdeti bizalmatlanságából fakadóan folyton zárta a szobáját és nem hagyta elöl semmi értékét, de hamar bebizonyosodott, hogy nincs mitől tartania. Később kicsit el is szégyellte magát az oktalan előítéletért. Kevin jóravaló, rendes srác volt, hamar talált magának munkát, és időben fizetett, pedig megmondta neki, hogy nem kell aggódnia a

pénz miatt. Emellett folyton olyan apróságokkal hálálta meg, hogy itt lehet, mint a szülinapi torta vagy hogy kimosta és kivasalta az ő ruháit is, annak ellenére, hogy soha nem kérte meg rá. Pedig Alex sokkal nagyobb hálával tartozott neki azért, hogy lett egy ilyen kedves, megbízható barátja. Pont ilyennek képzelt el egy igazi testvért, aki neki sosem volt, ellenben Kevinnek kettő is, akik elég felsőbbrendűnek érezték magukat ahhoz, hogy árulónak nevezzék, amiért otthagyta őket az állítólagos devianciája ürügyén.

Ez is jól mutatja, hogy az embert nem a vére határozza meg, hanem az, amit tesz. Az igazi családot olykor nem ott találjuk, ahová születtünk.

***

Hétfő reggel a belváros szürkén, latyakosan és zsúfoltan fogadta Alexet. A villamoson olyan tömeg volt, hogy alig talált kapaszkodót. Az utastérben a nyirkos kárpit állott szaga terjengett az ülésekből, amelyeknek kiszellőzni sem volt esélyük, nemhogy megszáradni, mivel folyamatosan újabb és újabb ázott utas vette birtokba őket. Alex el sem tudta képzelni, micsoda baktérium- és vírustelepek tanyázhatnak bennük, pláne ebben az influenzaszezonban. Mégis úgy látszott, hogy a legtöbb embert nem nagyon zavarja, sőt alig várták, hogy felszabaduljon egy hely, amelyre ledobhatják a feneküket.

A Boráros téren szokás szerint rohannia kellett a lépcsőn lefelé, mert a HÉV indulásáig mindössze három perce volt. Ha lemarad róla, tizenöt percet fagyoskodhat a megállóban. A hömpölygő tömeggel együtt sodródott lefelé a hídfő alatt. Az éppen indulni készülő 2-es villamos haragosan rácsörömpölt, amikor az utolsó pillanatban átvágott előtte a síneken, de épp ennyi kellett ahhoz, hogy még ajtócsukódás előtt felpattanjon a vonatra.

A tizenkét perces út túl rövid volt ahhoz, hogy bármivel is elfoglalja magát, ha volt még javítani való dolgozata, néha elővette, vagy átgörgetett néhány hírt a telefonján. Ám legtöbb esetben – főleg az ilyen álmos, szürke reggeleken, mint ez – csak az ablakon nézelődött kifelé. Szerette figyelni az embereket, ahogy jönnek-mennek, és sokszor elképzelte a történetüket. Hova tarthatnak, mivel foglalkozhatnak, milyen napjuk lesz? Sokakat megjegyzett, mert mindennap ugyanazzal a HÉV-vel mentek, mint ő. Nézte, ahogy ugyanolyan semleges arccal, gépiesen berögzült mozdulatokkal szállnak fel és le, haladnak az úticéljuk felé. A hangyák szorgos nyüzsgésére emlékeztető jelenetből lenyűgöző módon rajzolódott ki előtte, hogy mindenki a tőle megszokott módon indítja a napját, ugyanazokat a lépéseket követve, mozdulatokat ismételve.

Volt valami ebben a megszokott állandóságban, ami egyszerre ejtette ámulatba, de közben nyugtalanította is Alexet. Miközben mindenki igyekezett a legjobb tudása szerint eljátszani a neki osztott szerepet a társadalom működésében, nem is sejtette, mennyire megtervezett ez az egész, és hogy milyen kis sérülékeny, pótolható eleme a nagy egésznek. Ez a rutinos menetrend olyan hamis biztonságérzetet nyújt számukra, amely azt sugallja, ettől minden a legnagyobb rendben lesz, semmi bajuk nem eshet. Mégsem lehetett nyugodt az életük, mert a váratlan mindig ott leskelődött a háttérben, keresve az alkalmat, hogy mikor csaphat le valamelyikükre.

Sokan azt hiszik, hogy a stressz a munkától és az állandó rohanástól alakul ki, de közben pont az ellenkezője igaz. Az állandóság és az ismétlés belső nyugalmat teremt, és ha valami nem úgy történik, ahogy megszoktuk, az felzaklat minket. Például egy kolléga lebetegszik a tél kellős közepén, és hirtelen át kell venni a műszakját. Erre lehet számítani, és fel lehet rá készülni. Ha egy kicsit előrelátóbban és reálisabban gondolkodnánk, a rossz lehetőségeket is számba véve, könnyebben dolgoznánk fel a hirtelen jött változásokat.

Sok dolog van azonban, amelyre nem igazán lehet felkészülni, hiába lebegnek folyton a fejünk felett, mint a jégcsapok az ereszcsatornán. Például lehet, hogy az a szakállas férfi, aki most elhaladt mellette az ülések között, éppen ma veszíti el az állását. Vagy azt a szőke fiatal nőt, aki gyanútlanul szalad át a zebrán, egy álmos buszsofőr gázolja mindjárt halálra, árván hagyva feltételezett gyerekeit. És egy másik nő, aki leszállásra készülődve sétál az ajtóhoz, talán fél órája még boldogan búcsúzott el a férjétől, nem is sejtve, hogy a társa egy óra múlva már egy fizetős búvóhelyen gyűri a lepedőt a szeretőjével.

Alex, aki az utóbbiról rengeteget tudott volna mesélni, most ugyanennek a törékeny állandóságnak a csapdájába esve szállt le a végállomáson, egyenesen átvágva a tömegen a Posztógyár utca felé. Ütemes léptekkel bandukolt a sótól kásásra olvadt hóban, amíg el nem érte a Tanműhely közt, ahol balra fordult. Szép hosszú séta volt ez minden reggel, és ugyan ráfért a testmozgás, jobban örült volna, ha nem ebben a mínuszos hidegben kell megtennie.

Az utca végén jobbra végighaladt a hatalmas, zöld dróthálóval körbevont focipálya mellett, amely már az iskolához tartozott. Két korán érkező diák csoszogott lazán előtte, a szájukból felszálló sűrű füstgomolyagból azonnal meg tudta állapítani, hogy nem a leheletük hideg párája. Nyilván nem vették észre, hogy mögöttük van, és mivel nem látszottak többnek tizedikesnél, Alex már épp nyitotta volna a száját, hogy rájuk szóljon, amikor balról egy mellettük elhaladó autó rövidet tülkölt. Odafordulva látta, hogy kolléganője, Betti az, aki gyalogtempóra lassítva szólt ki a lehúzott ablakon:

– Srácok, azonnal oltsátok azt el! – kiáltotta feléjük a tanárnő előreszegezett ujjal. Hosszú paradicsomszőke haját – amely azt üzente a világnak: „Büszke pedagógus vagyok" – csak egy gumival fogta hátra, hófehér arcbőre szinte szellemként világított a kocsi utasterében.

A fiúk nyomban engedelmeskedtek. Nem merték eldobni a csikket, nehogy a szemetelésért is kapjanak a fejükre, inkább kipöckölték belőle a parazsat és zsebre tették. Nem volt kérdés, hogy később még elszívják a maradékot – talán a vécében vagy a tornaöltözőben.

Betti ekkor észrevette Alexet és köszönésként intett neki. Ő visszaintett, mire a nő felhúzta az ablakot és továbbhajtott a metálszürke Suzukival. Az öreg portás épp akkor engedte vissza a sorompót mögötte, amikor Alex odaért. Egy bólintással köszöntek egymásnak a bódé üvegén keresztül, majd Alex komótosan áthaladt a sorompó melletti beléptetőkapun.

A hatalmas, H alakú betonkocka épület egy gerelyhajító stilizált figurájával ékesített szökőkutat ölelt körül a bejárattal szemben, amely a padokkal és bokrokkal egy kis rögtönzött közösségi teret képezett, ahol jó idő esetén a szabadban lehetett ücsörögni és beszélgetni. Most csak ugyanaz a két korán érkező fiú ácsorgott az üzemen kívüli kút mellett a telefonjába temetkezve, akiket az imént Betti lekapcsolt a cigizésért. Mivel Alex nem tanította őket, tudomást sem vettek róla, de amint megjelent mellette Betti a sportcsarnok előtti parkoló felől érkezve, szinte egyszerre hangzott el a szájukból: „Jó reggelt, tanárnő!" Betti csak mosolygott feléjük és elégedetten biccentett. Egyenes háttal, irigylésre méltó magabiztossággal lépkedett el előttük, azt sugallva, hogy „rajtatok tartom ám a szemem". Betti nagyon szerette, ha tisztelik és szót fogadnak neki, és ezt könnyedén el is tudta érni. Alex ugyan nem volt a tekintélyelvű nevelés híve, azonban voltak napok, amikor bármit megadott volna azért, ha egy laza kézmozdulattal el tudná hallgattatni a hormonoktól lüktető kis energiabombákat.

– Jó reggelt! – köszönt a kolléganőjének, aki félúton a bejárat felé csatlakozott hozzá.

– Szia, Alex! – mosolygott rá Betti. Együtt indultak el a befelé.

Az iskola minden tekintetben hatalmas és összetett épületkomplexum volt. A főépület eleve iskolának épült, a két oldalsó szárny felől szélesedő folyosókkal. A tágas tantermek kényelmesen be tudtak fogadni nagyobb létszámot is anélkül, hogy túlzsúfoltnak tűntek volna. Erre nagy szükség is volt, mert a tanulók létszáma olykor meghaladta a kétezret is, évfolyamonként hét-nyolc osztállyal, nem beszélve az érettségi után szakmát tanulókról. Rendelkezett mindennel, amivel egy jó iskolának kell. Jól felszerelt informatikatermek, modern gépészeti és elektronikai műhelyek a gyakorlati oktatáshoz. Ezen felül óriási befogadóképességű színházterem, egy közepesen nagy könyvtár, büfé, menza, sőt tanulószoba is várta az itt tanulókat, akiknek így minden lehetőségük adott volt, hogy hasznosan és jól töltsék el az éveiket. A szűkös pénzforrások ellenére mindenféle sportolási lehetőség, színjátszókör, számos művészeti, kézműves- és kulturális szakkör, valamint iskolaújság is működött. Ezeket a dolgokat egyértelműen nem a pénz működtette, hanem a tanári kar fáradhatatlan munkája, valamint ki nem oltható szenvedélye és lelkesedése. Fő céljukként önzetlenül gondoskodni akartak arról, hogy minden diák megtalálhassa a kedvének és képességeinek megfelelő tevékenységet.

Alexnek szomorúság járta át a szívét, ha rágondolt, hogy éveken belül ebből talán semmi nem marad. A változások szele már ide is elért, sokan inkább elhagyták a pályát, még azelőtt, hogy rabláncot tehettek volna a lábukra és lakatot a szájukra. Sokáig Alex is vonakodott maradni, de aztán a szívére hallgatott és meggyőzte magát, hogy bármi történjen, neki itt van a helye. Mindig is felelősnek érezte magát a diákjai jövőjéért, és hitte, hogy még az akadályok ellenére is sokat tehet értük. Persze azokat is meg tudta érteni, akiknek a családjuk megélhetése, az elveik és a szabadságuk megőrzése fontosabbnak bizonyult, hiszen nem csak egy igazság létezik, és nem egyformák az életkörülményeink sem. Ő cseppet sem érezte árulónak őket, mint ahogy az itt maradt kollégák közül

sokan vélekedtek róluk – köztük Betti is. Mindenki hozott áldozatokat. Ki önmagát, ki a karrierjét áldozta fel, és cseppet sem volt igazságos, hogy ilyen választás elé állították őket. Inkább egytől egyig vesztesek voltak valamilyen módon.

A főbejárathoz érve szinte egyszerre szúrták ki a fekete zászlót, amely pénteken még biztosan nem volt ott.

– Tudsz valamit erről? – bökött Betti a feje fölé, amíg Alex az ajtót tartotta neki.

– Semmit – mondta őszintén, követve a tekintetét. A gyászos lobogó nagyon rossz érzéssel töltötte el, és rögtön eszébe juttatott egy szomorú hírt nemrégről, amely egy országot sokkolt: a vonat alá ugró tizenhat éves fiú, akit addig gúnyoltak, bántalmaztak, amíg végzetes döntést nem hozott. Alex abban a reményben ment végig a zöld-fehér pepita járólapokkal borított folyosón Betti mellett, hogy felérve nem egy hasonló tragédia hírét közli majd velük valamelyik kolléga. Ám az első emeleti tanáriba belépve már a levegőben érezni lehetett a feszültséget, ráadásul a kollégái ahelyett, hogy az asztaluknál ülve álmos csendben készültek volna az óráikra, ahogy általában szoktak, csoportba tömörültek a helyiség hátsó részében, és olyan szavak hallatszottak ki a beszélgetésből, mint „szörnyűség", „hihetetlen", és „tragédia". Lívia, a rajz- és ének-zene tanár a szemét törölgette egy zsebkendővel. Persze az alacsony, kisegér kinézetű nőtől ez nem volt épp szokatlan, mivel ő azon is elsírta magát, ha elhervadt a kedvenc muskátlija, mégis érezni lehetett, hogy ezúttal valami súlyosabb dolog miatt van kiborulva.

– Mi történt? – kérdezte Alex a többiekhez csatlakozva. Betti ledobta mögötte a táskáját az ajtó melletti asztalára, és követte.
– Miért van kint a zászló?

Elsőként Levente válaszolt, aki Alexhez hasonlóan magyart és történelmet tanított. Ott volt Kristóf is, aki a földrajzatlaszát szorongatva állt mellette.

– Milán… – felelte Levi, és amint a név elhangzott, Alexnek mintha kiszállt volna a lábából minden erő, és úgy érezte, le kell ülnie. A legalkalmasabb erre az egyik legközelebbi asztal volt, amelynek szó szerint rárogyott a szélére.

– De mi történt? – kérdezte Betti őszinte megdöbbenéssel az arcán. – Mondták, hogy beteg, azért nem jött a múlt héten, de azt nem, hogy ilyen súlyos – a kezét a szája elé kapva értetlenül rázta a fejét.

– Úgy tudjuk… – folytatta volna Levi, de már nem tudta befejezni, mert ebben a pillanatban Zoé, az igazgatóhelyettes hangja csendült fel mögöttük.

– Ha lehet, erről majd én tájékoztatnék mindenkit, ha eljön az ideje – közölte. Felé fordultak a fejek, és látták, hogy az ajtóból elindul feléjük. Fekete nadrágkosztüm volt rajta, amely tökéletesen követte hibátlan alakját. Vállára omló sötét haja minden lépésével szinkronban hullámzott. Mandulavágású szeme elsőre ugyan bizalmat ébresztett, ám volt benne valami rejtett könyörtelenség is, amelyet az ember nem szívesen akart megtapasztalni. – Tudom, hogy ez most nagy fájdalom és veszteség számunkra, de arra kérek mindenkit, hogy próbálja tartani magát és a tanulókat a legkevésbé felzaklatni. Pláne nem alaptalan pletykákkal.

Levi, akinek az utolsó mondat szólt, sértetten oldalra nézett.

– De mit mondjunk nekik, ha kérdezik? – picsogta Lívia még mindig a szemét itatva, és Alexet valahol legbelül egy kicsit dühítette, ahogy egy olyan ember sír utána, aki nem is ismerte annyira Milánt, mint ő. Ebben a teremben egyedül neki lett volna oka sírva fakadni. – Azok a szegény gyerekek biztos összetörnek, ha megtudják.

– Azért nem gondolnám, hogy álmatlan éjszakájuk lenne miatta, de elég lesz annyit mondani, hogy egy szeretett tanáruk egy sajnálatos baleset következtében elhunyt az otthonában.

– Baleset? – kapta fel a fejét Alex.

– Azt tán mégsem mondhatjuk, hogy felvágta az ereit, ugyebár – tört ki hirtelen Leventéből.

Alex hirtelen azt hitte, rosszul hall. Ez csak valami tévedés lehet. Az igaz, hogy Milán nem volt épp a legjobb formában az utóbbi időben, de el nem tudta képzelni a barátjáról, hogy szándékosan ártani tudna magának. Ez abszurd, felfoghatatlan volt számára.

– A felesége azt kérte, hogyha lehet, mondjuk inkább ezt – nézett Leventére gyilkos tekintettel Zoé.

– Mi értelme, ha úgyis megtudják? – háborodott fel Levente.

– Mert nem szeretném, ha a folyosó és a TikTok attól zengene, hogy egy tanár bekattant és kinyírta magát. Tartsuk kézben a dolgot, amíg tehetjük. Legalábbis a holnaputáni megemlékezésig. Lívia, örülnék, ha a szakköröddel összehoznátok valamit. Ne legyen hosszú, csak szép és meghitt. Persze csak akkor, ha ilyen állapotban képes vagy rá – az utolsó mondatnál bizonytalanul végigmérte tekintetével a nőt.

Lívia hirtelen életre kelt az új feladat hallatán, és lelkesen bólogatott. Sajnos az énekkar elég kis létszámú volt, és ritkán nyílt alkalmuk szerepelni. Kár volt érte, hogy pont egy ilyen gyászos esemény adja meg nekik a lehetőséget.

– Hogyne, természetesen. Menni fog. Elkérhetem majd az énekkarosokat pár óráról? Persze csak akkor, ha nincs dolgozat vagy ilyesmi – nézett körbe szégyenlősen a többieken, mintha nem is Zoét, hanem őket kérdezte volna.

– Ezt a tanáraikkal beszéld meg, de a szűkös idő miatt muszáj lesz.

– Köszönöm – felelte Lívia.

– Akkor szerintem mindent megbeszéltünk, mehettek az óráitokra – zárta le a megbeszélést Zoé, és mintegy végszóra felcsendült az első óra kezdetét jelző csengő. A többség azonnal szét is széledt, kivéve Alexet, aki még mindig nem tért magához a sokkból. A gyomra összeszűkült hirtelen, és most az egyszer örült, hogy nem

volt alkalma meginni a reggeli kávéját, mert az biztos, hogy a kopott parkettán kötött volna ki az utolsó cseppig.

– Alex, Levi! – hallotta Zoétól a nevüket. – Kérem, hogy a helyettesítést az eddigi felosztás szerint folytassátok! Később majd megpróbáljuk átszervezni az órarendet.

Alex mintha kómából ébredt volna, bólintott, mire a nő távozott. Ezután szinte zombiként lépett ki a folyosóra a többiek után. Csak félúton az osztálya felé vette észre, hogy még mindig kabátban van, és úgy szorítja a válltáskája fülét, hogy az fájdalmasan belevág a tenyerébe.

Milán öngyilkos lett – visszhangzott egyre a fejében.

Szinte látta maga előtt a reggeli járókelőket, akik gyanútlanul teszik meg a szokásos útjukat, nem is sejtve, mi minden törheti meg a normalitás hamis látszatát. Hiába tudjuk, hogy egész életünket sorozatos tragédiák kísérik végig, hiába edzenek minket nap mint nap a rossz hírekkel, mégis meg tudunk lepődni, ha egy kollégánk, barátunk, szerettünk egyik napról a másikra már nem részese a mindennapjainknak.

De vajon milyen régóta készülhetett erre? Már akkor tudta, amikor nem jött vissza a téli szünet után? Ezért kereste őt Alex hiába, mert addigra már végérvényesen eldöntötte?

Alex ezt nehezen tudta elképzelni, ugyanakkor nem is tartotta kizártnak. Még a puszta gondolat is mélységesen elszomorította, hogy talán képes lett volna megakadályozni. Nem ez lett volna az első eset, hogy valaki ilyen értelmetlen halált haljon miatta. Az apja is ugyanilyen értelmetlenül halt meg, mialatt Alex csak tehetetlenül nézte, hogy bekövetkezik a baj.

Most csak azt remélte, hogy Milánnal egészen más a helyzet. Mert ha egyszer kiderül, hogy őrajta is tudott volna segíteni, azt soha nem bocsátja meg magának.

4.
MILÁN

Fodor Milánnak teljesen átlagos gyerekkora volt. Szerető szülei voltak, akiktől mindent megkapott, amire csak *szüksége volt* – és ez nem összetévesztendő azzal, hogy mindent, amit csak *akart*. Fodor András és Erika – vagy ahogy egymást szólították: Andris és Erácska – szó szerint imádták egymást és egy szem gyermeküket is. Egy hangos szó nem sok, Milán annyit sem tudott volna felidézni kettejük között, ha pedig volt is vitájuk – márpedig biztosan volt –, azt nagyon halkan és diszkréten bonyolították le.

Sok osztálytársa mesélt arról, hogy a szüleik folyton veszekednek, egyesekéi el is váltak, aztán ide-oda hurcolták őket egymás között, mikor ki volt a soros egy kirándulás, szülinap vagy karácsony alkalmával. Milán el sem tudta képzelni, mekkora rémálom lehetett nekik ez a kétlaki élet, ahogyan azt sem, hogy voltak olyanok, akiknek nem volt apukájuk vagy még anyukájuk sem, mert vagy meghaltak, vagy egyszerűen elhagyták őket. Gyerekfejjel Milán elég gyakran elgondolkodott azon, vajon mi rosszat kellene tennie ahhoz, hogy az apukája vagy az anyukája elhagyja örökre.

Szerencsére nem volt mitől tartania. Az ő szüleit nem lehetett ilyen könnyen eltántorítani a gyereknevelés gondjaitól. Fel sem tudta volna sorolni, eleinte hányszor csapott cirkuszt a bolt közepén egy csokiért, hagyta elöl a játékát, vagy nem írta meg a leckéjét. Persze nem volt általánosan rossz vagy engedetlen gyerek, de akadtak azért botlások. Róma sem egy nap alatt épült, ugyebár.

Ilyenkor persze járt a büntetés, és a szülei – mint minden egyéb dologban – teljes összhangot és következetességet tanúsítottak irányában. Valójában mindegy volt, melyik szülője milyen bűnért állította őt elő – hármas lett a matekdolgozata vagy nem ért haza

időben az iskolából –, egyikük sem vonta kétségbe a másik szavát. Kezet persze soha nem emeltek volna rá. A büntetések fajtái az édesség- vagy játékmegvonástól a szobafogságig terjedtek. Idősebb korára ez kiterjedt a zsebpénzre, tévénézésre is. Volt, amikor a korának és képességeinek megfelelő házimunkát kellett végeznie. Eleinte mosogatás, szemétkivitel, később fűnyírás, tűzifaaprítás vagy éppen kerítésfestés. Amire éppen szükség volt a ház körül. Később arra a következtetésre jutott, hogy ha nem csinált volna semmi rosszat, akkor is megcsináltatták volna vele.

– Fellebbezésnek helye nincs – mindig így zárta le a vitát az apja, amikor próbálta kimagyarázni magát a tette alól. – Jogod van megvédeni magad, de ha megszeged a szabályokat, vállalnod kell a következményeket.

Nem véletlenül hagyták el a száját ilyen hangzatos szavak, hiszen apja jogász volt. Nem ügyész vagy ügyvéd, akik a bíróságon vádat emelnek vagy vádlottakat képviselnek, hanem egyszerű vállalati jogász. Milán persze később megtudta, hogy ez mégsem olyan egyszerű, mert az apjának voltaképpen nem más volt a dolga a cégnél, mint segíteni törvényes úton átbaszni másokat. A fő feladatai közé tartozott minden ügyben megtalálni a kiskapukat, hogy aztán könnyedén megszabadulhassanak a zavaró tényezőktől, és rátehessék a kezüket olyasmikre, amikért más dolgozott meg.

A hangsúly mindig a törvényességen volt – elvégre a szabályokat mindig be kell tartani. Az, hogy mi etikus és mi nem, már nem a jogra tartozott.

Milánt sosem érdekelte különösebben, mit csinál az apja, de elég sok kiskaput ismerhetett, mivel nem szenvedtek hiányt semmiben. Hűségesen kitartott a főnöke mellett egészen addig, amíg azt börtönbe nem csukták, és kis híján magával nem rántotta az apját is. Még szerencse, hogy magára nézve is fenntartott néhány kiskaput, és viszonylag enyhe büntetéssel megúszta.

Szóval volt egy szép nagy házuk Szombathely szívében, nagy kerttel, nagyképernyős tévéjük, videómagnójuk, amit később DVD-s házimozira cseréltek nagyobb tévével, kilencedikben pedig Milán kapott egy saját számítógépet karácsonyra – persze szigorúan csak tanulásra, nem játszani. Apjának három-négy évente új kocsi is jutott, az előzőt pedig mindig az anyja kapta meg, hogy használhassa bevásárláskor. Erikának sosem kellett dolgoznia, így mindig rendelkezésre állt, hogy hozza-vigye Milánt az iskolából, vigyázzon rá délután, iskolaszünetben, vagy ha éppen beteg volt. A ház a nap huszonnégy órájában patyolattisztán ragyogott, a ruhák frissen mosva és vasalva álltak a szekrényben, és naponta háromszor friss étel volt az asztalon.

Mindent összevetve teljesen hagyományos, régimódi családot alkottak, és mindenki tökéletesen elégedett volt az életével.

Hogy miként romlott el mégis ez az egész stepfordi idill?

A legjobb válasz talán az, hogy soha nem is volt rendben, csak Milán túl kicsi volt még, hogy észrevegye. De ahogy lassan cseperedett, apránként rájött, hogy élete filmjének nem ő a rendezője, hanem előre megírt forgatókönyv alapján a szülei mindent kitalálnak és elrendeznek helyette. Az „amíg az én házamban laksz" és az „amíg az én kenyeremet eszed" szófordulatok nem puszta frázisok voltak csupán. Sokkal mélyebb jelentés bújt meg mögöttük. Nyilván ez csak később tudatosult benne, de valahol mélyen mindig is érezte, hogy semmi nem jár, csak adható. Kemény feltételeknek kellett megfelelnie ahhoz, hogy kiérdemelje szülei figyelmét, dicséretét, talán még szeretetét is. Ha jól viselkedett, jó jegyeket szerzett, akkor mérsékelten megjutalmazták, azonban a legcsekélyebb kihágásokért is járt a megrovás. És nem a jelentéktelen pluszfeladat vagy a kevesebb játék jelentette számára az igazi kihívást, hanem a közöny, amelyet ez idő alatt tapasztalt. Ilyenkor nem volt mosoly, sem érdeklődés az iskola vagy a barátok felől. A jó reggelt és a jó

éjt között alig hangzott el pár szó, legfeljebb egy-két utasítás vagy megjegyzés.

– Rendesen öblítsd el a tányérokat, ne maradjanak habosak! – mondta az anyja akkor is, ha nem maradtak azok.

– Alig lehet elolvasni ezt a macskakaparást. Írd át újra, így nem adhatod be! – adta vissza az apja a leckéjét akkor is, ha a leggondosabb gyöngybetűivel volt írva.

Mindezeken felül szinte keresztülnéztek rajta. Az étkezőasztalnál egy szót sem szóltak, annak ellenére, hogy normális esetben ömlött belőlük a szó. Így jelezték felé, hogy a büntetése idején nemkívánatos személy. Nem kell nekik olyan, aki nem tudja teljesíteni a kötelességét.

A jegyei átlaga nem eshetett soha 4,5 alá, ami azért volt különösen nehéz, mert az olyan tantárgyakat, amelyeket nem lehetett könyvből megtanulni – mint például a rajz, a testnevelés vagy az ének –, sokszor annyira elügyetlenkedte, hogy kénytelen volt könyörögni a tanárainak újabb lehetőségért, hogy legalább négyesig feltornázhassa a jegyét. Nem mintha ilyenkor jobbat tudott volna nyújtani az addigiaknál, de a tanárok legalább díjazták az igyekezetét.

Az öltözékét kockás flanelingek és barna vagy fekete kordbársony nadrágok tették ki, nyáron pedig merev galléros, viszketős pólók. Arról szó sem lehetett, hogy a meleg beköszöntével rövidnadrágban menjen iskolába, azt csak otthon, a nyári szünetben volt szabad viselni. Minden ruhadarabot a szülei választottak neki, kérdés nélkül, mert ők tudták csak, hogy hol miben illik megjelenni. Csupa elegancia, semmi kényelem, semmi divat. Erre ők maguk voltak a legjobb példa, mert ahányszor kiléptek a házból, úgy néztek ki, mintha a bíróságra készülnének. Az apja még a nyári kirándulásokhoz is képes volt nyakkendőt kötni.

Születésnapra, karácsonyra is gondosan kiválasztották számára a legelmecsiszolóbb játékokat. Kártyákat, társasjátékokat, kvízeket,

atlaszokat és ismeretterjesztő könyveket kapott. Egyszer a *Csillagok háborúját* szerette volna megkapni videókazettán, de helyette előfizettek neki valami dokumentumsorozatra, amely mindenféle vadon élő állatok életéről szólt.

Milán persze igyekezett mindenben a legjobb tudása szerint megfelelni, soha nem ellenkezett, bízott a szüleiben, hogy tudják, mi a jó neki. Bármit megtett volna, csak boldognak lássa őket. Egészen addig, amíg tizenkét évesen az egyik büntetési periódusába bele nem esett a születésnapja. Az a hét azzal telt, hogy iskola után nem mehetett sehova, nem tévézhetett, nem olvashatott semmit a tanulnivalón kívül. A konyhaasztalnál néma csendben kellett magolnia, amíg az apja haza nem jött vacsorára. Ennél még azt is jobban szerette, ha valami házimunkát bíznak rá, mert úgy legalább eltelt valamivel az idő. A házi feladatait többnyire egy-két óra alatt befejezte, utána már csak imitálta az olvasást, és gondolataiba merülve alig várta, hogy véget érjen a nap.

Harmadik nap már nagyon vágyott a saját könyveire, amelyeket az apja elkobzott tőle. Azóta imádott olvasni, amióta megismerte a betűket, és rájött, micsoda fantasztikus történetek kerekednek a fejében a puszta szavakból. Igaz, az apja csak olyan könyvet engedett a kezébe, amely szerinte elég értékes volt ahhoz, hogy elolvassák: főleg szépirodalom, történelmi regények, semmi fikció vagy üres fantazmagória. Némelyik elég érdekes volt, mások hosszúak és unalmasak, és egyáltalán nem az ő ízlésének valók. De ettől még szerette valamennyit.

Lassan eljött a tizenkettedik születésnapja, aztán mire észrevette, el is múlt. Sosem volt még ilyen, de úgy látszott, a szüleinek még ez sem adott elég indokot arra, hogy felfüggesszék az ítéletvégrehajtást. Szomorúan feküdt le aznap, annak ellenére, hogy akkor még úgy vélte, csakis magának köszönheti az egészet. Elalvás előtt megfogadta, ezentúl jobban odafigyel mindenre, ha közeledik a születésnapja, hogy legközelebb ne fordulhasson elő ilyen. Elvégre

évente csak egyszer van, és akkor úgy érezte, mintha egy egész éve a semmibe veszett volna.

Ám az utolsó nap az anyja nem a konyhában, hanem a nappaliban ültette le tanulni, ami furcsa volt, hiszen így nem volt folyton szem előtt – csak néha nézett rá –, de így, ha mást nem is tudott tenni, legalább nézelődhetett az ablakon kifelé, és addig sem kellett a tankönyvét bámulnia, amelynek már szinte kívülről tudta a szövegét.

Amikor este az apja a szokott időben hazajött, még csak köszönni sem jött be hozzá. Ez is furcsa volt Milánnak, de azért nem lepődött meg. Elvégre aznap estig még büntetésben volt. Aztán kis idő elteltével meghallotta, hogy hívják, mire azonnal kisietett a konyhába. A szülei ott vártak rá és a meglepetéstől szinte tátva maradt a szája. Az asztal meg volt terítve, közepén egy torta, tizenkét égő gyertyával. Mindketten mosolyogtak rá, majd rázendítettek a szokásos dalra. Milán meg sem moccant, csak állt az ajtóban, próbálta elhitetni magával, hogy ez most tényleg megtörténik.

Csak akkor mert közelebb lépni, amikor szólt az anyja, hogy fújja el a gyertyákat. Egy levegővel sikerült is, ők pedig elegánsan megtapsolták. Ekkor az apja odalépett elé, kezében egy borítékkal, amely feltehetően az ajándéka volt. Eddigi ajándékai soha nem fértek volna bele egy borítékba, így el sem tudta képzelni, mi lehet benne. Talán egy kis extra zsebpénz, amelyből most az egyszer azt vesz magának, amit akar.

– Fiam – szólalt meg –, remélem elnézed nekünk, hogy csak most tudtunk erre sort keríteni, de elég sűrű hetem volt a munkahelyemen.

Milán nem tudta, mit reagáljon erre. Tegnapelőtt, amikor az igazi születésnapja volt, egyikük sem mutatta jelét, hogy egyáltalán tisztában lettek volna vele. Attól, hogy nem volt torta meg ajándék, még egy köszöntés belefért volna.

– Persze nem is lett volna helyénvaló – folytatta az apja –, hiszen így a lecke, amit kaptál, talán még eredményesebb volt, és remélem, többé nem kell hazugságon kapnom téged – emlékeztette rá, hogy miért nem tehette ki a lábát a házból egy hétig, miért kellett a közepén félbehagynia *Az Ezüst-tó kincsé*t, és miért maradt le mindennap a *Szerencsekerék*ről a tévében, amit úgy szeretett nézni. Egy hete azt hazudta az apjának, hogy az osztályfőnök szerint el vannak maradva egyhavi osztálypénzzel. Persze valójában az apja mindig időben fizetett, de Milánnak sürgős kiegészítésre volt szüksége a zsebpénzéhez, hogy vehessen magának egy walkmant, ami már szinte minden osztálytársának volt. Mivel az anyja meg volt róla győződve, hogy árt a hallásnak és felnőttkorára süket lesz, hallani sem akart róla, hogy önszántukból megvegyék neki.

Ki gondolta volna, hogy az apja pár nap múlva felhívja az osztályfőnököt, hogy elnézést kérjen a késésért, és érdeklődjön, rendben megkapta-e a pénzt? Judit néninek nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, miről beszél, és amint Milán hazaérkezett aznap az iskolából, robbant is a bomba.

Arról persze az apja máig sem tudott, hogy mire kellett neki a pénz. Azt mondta neki, édességekre meg lángosra költötte. Újabb hazugság, amiért büntetés járna.

Persze elsőre nem is hitték el neki, mert ahhoz túl sok pénz volt, ezért hozzátette, hogy a maradékot elveszítette valahol útközben. Helyette a csodálatos új walkman egy kupac régi füzet alatt rejtőzött az íróasztala fiókjának mélyén, és esténként, amikor a szülei már biztosan aludtak, előszeretettel hallgatta rajta kedvenc zenéit, amelyeket főleg a rádióból vett fel kazettára. Az iskolába még nem merte bevinni magával, ezek után pláne nem. Úgy érezte, ez már örökre az ő titka marad.

Az apja átnyújtotta neki a borítékot, amely nem volt lezárva. Egy üdvözlőlap volt benne, amelyből egy barnás színű kartonlap hullott ki. Hamar felkapta a földről, és látta, hogy egy könyvtári

olvasójegy az, amelyen egy évre előre bepecsételték az érvényességet.

– Gondoltuk, így elejét vehetjük, hogy legközelebb könyvekért rabolj ki minket – próbált viccelődni az apja, de senki sem nevetett. – És bár nem önszántunkból vettük neked, de úgy döntöttünk, a walkmant is megtarthatod.

– Persze csak akkor, ha mérsékelt hangerőn hallgatod – emelte fel anyja az ujját figyelmeztetőleg.

Milán lesütötte a szemét, és mélységes szomorúság töltötte el, hogy a szülei képesek voltak felkutatni a szobáját. Végre volt valamije, ami csak az övé, amiről ők sem tudnak. Amit nem ők találtak ki neki. Nem gondolta, hogy ezek után élvezettel tudná használni.

– Köszönöm, és még egyszer bocsánatot kérek – motyogta el, de életében először nem gondolta komolyan.

– Felejtsük el! – mondta az apja. – Használd egészséggel mind a kettőt! – mutatott az olvasójegyre, amelynek azért örült egy kicsit. Úgy fogta fel, az apja már elég érettnek tartja ahhoz, hogy magának válasszon olvasnivalót. Legalább ezen a téren ő dönti majd el, mi érdekli és mi nem.

***

Hétfőn el is ment a könyvtárba és három *Libabőr*-kötettel jött haza. Izgatottan várta, milyen lesz olyan félelmetes lényekről olvasni, mint a farkasember, a feltámadt múmia és a kísértetgyerekek. Az apja nem volt otthon, az anyja a konyhában sürgött-forgott, így azonnal bevitte a szobájába, ahol olyan gyorsan írta meg a leckéjét, ahogy csak tudta, hogy minél előbb hozzáláthasson az egyik kötetnek.

Vacsoráig szinte önfeledten falta a lapokat, életében ilyen izgalmas és szórakoztató könyv nem volt még a kezében. Utána

mindennap alig várta, hogy hazaérjen, és megint belevethesse magát a következő fejezetekbe.

Egyik este vacsoránál az apja megkérdezte, hogy milyen könyvet sikerült kivennie a könyvtárból, Milán pedig elmesélte, hogy az új kedvence R. L. Stine, és nem is tudta, hogy ilyen könyvek egyáltalán léteznek. Az apjának fogalma sem volt róla, ki ez az író, ami egészen meglepte, mert azt hitte, az apja minden jó könyvet ismer, hiszen mindig ő ajánlott neki. Honnan tudhatná, ha nem ismeri őket? Bármiről is volt szó, tévéműsor, film, színdarab, megvolt a határozott véleménye róluk, a könyvek tekintetében pedig kimondottan kultúrsznobnak számított.

Kérte Milánt, hogy hozza oda és mutassa meg. A fiú ekkor már bajt sejtett, így eléggé vonakodva állt fel az asztaltól, de azért engedelmeskedett. Egy perc múlva ott volt az apja előtt a három kötet, amelyeknek aztán nagy körültekintéssel tanulmányozta a fülszövegét. Milán és az anyja még enni is elfelejtettek közben, úgy figyelték az arca reakcióit, amelyről egyelőre nem lehetett megállapítani, jók vagy rosszak-e.

Végül letette az utolsót is, és a fia szemébe nézett:

– Ennél valamivel komolyabbnak képzeltelek – mondta. – Mégis ki ajánlotta ezeket?

– Senki – felelte Milán. – Ott volt az ifjúsági sorban. Megtetszett, hogy olyan gyerekekről szól, mint én.

– Ezek a gyerekek ostoba kitalált szörnyeket kergetnek. Hogy lennének olyanok, mint te? – kérdezte a szemét forgatva.

Milán vállat vont. Nem tudta volna megmagyarázni, mert nem azt látta bennük, amit az apja elsőre gondolt. Ezek a szereplők ugyanazokkal a hétköznapi problémákkal küszködtek, mint ő. Iskola, tanulás, csúfolódás, kirekesztés. Titkok, érzések, amelyeket a szüleik sosem értenének meg. A szörnyek csak megtestesítői voltak a félelmeiknek. A tanulság volt a lényeg, amit le tudott vonni belőlük.

– Ezeket itt úgy hívják, hogy ponyva. Tele vannak abszurd kitalációkkal, semmi értékes nincs bennük. Olcsó kliséktől és közhelyektől hemzsegő fantazmagóriák. Semmi közük a valódi élethez, és semmit sem tanulsz belőlük.

Milán legszívesebben felkapta volna őket az asztalról, hogy elrohanjon velük. Nagyon rosszul esett neki, hogy az apja így lekicsinyli ezeket a történeteket, amelyek az utóbbi napokban annyi vigaszt, örömet és izgalmat szereztek neki. Végre olvasni tudott valamit, amit magától is megértett, nem csak akkor, ha megmagyarázták neki, és nem csupán bűntudatkeltésről és leckéztetésről szólt.

Az apja közölte, hogy ezentúl együtt mennek a könyvtárba, és megmutatja neki, mi is az igazi irodalom, amelyre érdemes időt és energiát áldozni.

– Ez itt mind időpocsékolás – zárta le végül a mondandóját, majd folytatták a vacsorát, mintha mindez meg sem történt volna. A könyvek természetesen nála maradtak másnapig, amíg vissza nem vitték őket a könyvtárba.

5.
ALEX

Annak a tudatában órát tartani Milán osztályának, hogy kollégája soha többet nem jön vissza a betegszabadságáról, Alex számára felért egy kínzással. Főleg úgy, hogy még a legnagyobb jóindulattal sem lehetett órának nevezni azt, amelynek nagy részében kérdések tucatjai záporoztak felé a halálhírrel kapcsolatban.

Alex megpróbált diszkréten, a protokollt betartva válaszolni, de a titkolózás, amelyre Zoé kényszerítette őket, csak további kérdéseket és hamis találgatásokat generált. Negyvenöt percen keresztül hallgatta, hogy Milán drogozott-e, depressziós volt-e, miért nem járt be mostanában, tényleg baleset volt-e, súlyos beteg volt-e, ki fogja ezek után tanítani őket.

Alex kitérő válaszait egy politikus is megirigyelte volna. Minden erejével tagadott és hazudott.

– Nem, a tanár úr nem drogozott.

Legalábbis nem tudok róla.

– Nem is volt depressziós.

Tényleg nem? Pedig eléggé úgy nézett ki.

– Csak egy sajnálatos baleset történt.

Egy pengével a kádban.

– Nem, a baleset részleteit még nem ismerjük.

És nem is akarjuk.

– Nem tudunk semmilyen súlyos betegségről.

Tényleg nem.

– Az órarenden még dolgoznak a kollégák.

Remélem, sietnek vele.

– Mindenki mindent meg fog tudni a maga idejében, várunk mindenkit szeretettel a szerdai megemlékezésen.

Ámen.

A megrögzött katasztrófavámpírok mellett persze volt azért pár jó érzéssel megáldott tanuló is, akik néhány szóban kifejezték sajnálatukat, és hangot adtak annak, hogy mennyire hiányozni fog nekik. Függetlenül attól, hogy ez igaz volt-e vagy sem, Alexnek jólestek ezek a szavak.

A nap végére szinte semmi energiája nem maradt, és alig várta már, hogy elhagyja az épületet. A hétvégi (túlságosan is) laza kiruccanása, a barátja elvesztése és a helyettesítéssel járó pluszmunka viharos kombinációt alkotott, amely tomboló hurrikánként zilálta szét testét-lelkét.

Utolsó órája után vissza sem ment a tanáriba, mert képtelen lett volna még egy szánakozó kollégával egy légtérbe kerülni, pláne nem olyanokkal, akik nem sok vizet zavartak Milán életében a köszönést és a fénymásolókártya kölcsönkérését leszámítva.

Alex úgy vonszolta végig kiüresedett porhüvelyét a Tanműhely köz úttestjén, hogy még azt is alig hallotta meg, ha egy autó közeledett mögötte. Lehajtott fejjel sodródott a tanulók tömegével együtt, csak az utolsó pillanatban húzódott le, amikor már mindenki más felment a járdára, és csak egymaga sétált az út közepén. Felemelt kézzel elnézést kért az elhaladó kollégától, majd lassan visszavándorolt a szűk járdáról az úttestre. Valamiért itt senki nem szeretett a járdán menni, mert annyira keskeny volt, hogy az egyszerre távozóknak szinte egymás nyakán kellett volna menetelniük. A személyes térhez való ragaszkodás sokszor felülírta a közlekedési szabályokat.

Már lassan az út végéhez közeledett, amikor jobbra meglátott egy magas szőke fickót, aki a sarki szaniterbolt mellett néha-néha lábujjhegyre állva nyújtogatta a nyakát. Egyértelműen a tömeget pásztázta, mintha keresne valakit.

Alexnek már messziről ismerős volt a széles váll és a sportos emberekre jellemző magabiztos testtartás, de ahogy közeledett és

egyre jobban kirajzolódtak előtte az arcvonások, hirtelen pánik fogta el. Olyannyira lelassította a lépteit, hogy a mögötte jövők nem győzték kikerülni, de ő csak arra koncentrált, hogy semmiképp se találkozzon össze a tekintetük. Csakhogy mire észbe kapott, már rég késő volt. Patrik kiszúrta őt és nagy érdeklődéssel figyelte a közeledtét. Egyértelműen azt várta, hogy odaérjen, és mintha egy halvány mosoly is megjelent volna a szája sarkában, amely azt üzente: „most megvagy."

Mi a francot keres ez itt? Honnan tudta, hogy itt találja? Lehet, hogy részegen többet árult el neki a kelleténél? Vagy ami még roszszabb, ő hívta ide, csak arra sem emlékszik?

Hangos dudálás hasította ketté a gondolatait, amelytől úgy megrémült, hogy a nyakát is behúzta hirtelen. Gyorsan félreugrott az útból és látta, hogy egy szürke Suzuki gördül lassan mellé. Fél füllel hallotta, hogy a mellette elsétáló fiúk-lányok rajta kuncognak. A kocsi bal oldali ablaka eközben lassan leereszkedett, és Betti összetéveszthetetlen festettvörös feje bukkant elő mögüle.

– Bocs, nem figyeltem – mentegetőzött Alex, mielőtt a nő bármit is mondhatott volna.

– Semmi baj – felelte mosolyogva Betti. – A mai nap után ennyi belefér. Pattanj be, elviszlek valameddig!

Alex elgondolkodott az ajánlaton, de csak egy tizedmásodpercig, amíg meg nem látta, hogy Patrik egyenesen felé indul. A vele szembe jövő diákok kerülgetése ugyan lassította valamelyest, de azért elég gyorsan közeledett.

A találkozás elkerülhetetlennek bizonyult, és neki semmi kedve nem volt az előző nap miatt magyarázkodni, arra meg pláne nem volt kíváncsi, miért követte őt idáig. Volt neki mára épp elég baja.

Még mielőtt a férfi odaérhetett volna, Alex villámgyorsan átsietett a kocsi túloldalára, feltépte az ajtót, és bepattant az anyósülésre. Nem győzött hálálkodni a kolléganőjének.

– Ugyan, semmiség. Boráros térig jó lesz?

– Tökéletes, köszönöm – mondta Alex. Amint sikerült bekötnie magát, és elindultak, megpróbált feltűnésmentesen kinézni a szélvédőn. Patrik csak pár lépéssel maradt le róla, és most összeráncolt homlokkal bámult utánuk, ahogy befordultak a sarkon.

***

Kevin nem volt otthon, ami azt jelentette, hogy megint délutános volt a Media Marktban. Ilyenkor általában nem nagyon találkoztak, mert mire a lakótársa késő este hazaért a város túlfeléről, Alex már régen aludt, vagy legalábbis félálomban nézte a tévét.

Egy gyors kései ebéd után, amely egy kínai levest jelentett, úgy gondolta, befejezi a féléves értékeléseket, amelyeket már a hétvégén meg akart csinálni, csak hát, mint tudjuk, nem volt abban az állapotban, hogy a munkára koncentráljon.

Ahogyan most sem. Egy idő után azt vette észre, hogy egyetlen értelmes mondatot sem sikerült összehoznia, mert folyton Milán körül jártak a gondolatai. Aztán amikor véletlenül az ő nevét írta le a tanulóé helyett, az már biztos jele volt annak, hogy ez nem fog menni. Ahelyett, hogy folytatta volna, inkább készített egy kávét és közben engedett az elméjének, hogy válaszokat keressen arra, mi vezetett ehhez a szörnyű tragédiához.

Milán az utóbbi időben valóban nagyon furcsa és gondterhelt volt, és valahol mélyen sejtette, hogy a téli szünet után nem véletlenül nem jött vissza dolgozni. Erre már abból rájött, hogy egyszer sem volt hajlandó felvenni a telefont, és az üzeneteire sem reagált. Valami történt, amiről nem tudott, és Alex egyre nagyobb késztetést érzett, hogy kiderítse, mi volt az.

Az emlékeiből váratlanul felbukkant egy régebbi beszélgetés, amely a tavalyi évzáró után zajlott le közöttük. Éppen Milán kocsijában ültek, aki hazafelé vitte a Szabadkikötő úton, és Alex feltette neki a szokásos kérdést, milyen tervei vannak a nyárra.

– Kírával Spanyolországba megyünk, aztán a nyár többi részét valószínűleg az apósomék nyaralójában töltjük a Velence-tónál – ecsetelte, holott tudta, hogy Alex nem éppen erre gondolt, az viszont meglepte, hogy közel két hónapig nem lesz lehetőségük egyszer sem találkozni. Már csak azért is érte váratlanul ez a fordulat, mert Milán örökké arról mesélt, hogy a felesége folyton elhurcolja mindenféle helyekre, távol a civilizációtól, ahol csak unatkozik és alig várja mindig, hogy végre otthon lehessen.

– Kíra bekeményített? – viccelődött vele Alex. – Egész nyáron unalomra kárhoztat?

Milán sóhajtott, de le sem vette a szemét az útról. Olyan erősen markolta a kormányt tíz óra tíz percnél, hogy szinte látta, ahogy az ujjai elfehérednek. Mintha a keze remegését akarta volna ellensúlyozni azzal, hogy görcsösen kapaszkodik belé.

– Együtt döntöttük el – felelte Milán. – Szükségünk van rá, hogy többet legyünk kettesben. Az utóbbi időben nagyon eltávolodtunk egymástól.

Ez nagyon új volt Alexnek, hiszen a barátja eddig semmi jelét nem mutatta, hogy foggal-körömmel harcolva meg akarná menteni a házasságát.

– És ezzel mit is kívánsz elérni? – kérdezte Alex a szemöldökét felvonva. – Csak nem azt képzeled, hogy amennyiben négy fal közé zárod magad vele, és kívül hagysz minden ingert, majd megjön az ihlet és minden normális lesz köztetek?

– Te ezt nem érted – csapott dühösen a kormányra Milán a jobb kezével, amelyen most is ott virított az arany karikagyűrűje, és a kocsi ettől kicsit megrándult jobbra. Alex még sosem látta ilyen feszültnek, és azt érezte, ha tovább folytatják ezt a beszélgetést, még a végén balesetet szenvednek. A férfi arca egyre vörösebb volt, a halántékán izzadságcseppek folytak le a szemüvege szárára, de ez nem csak a melegnek volt köszönhető. Olyan volt, mint egy kukta, amely fel akar robbanni.

– Az, amit mi csinálunk, az nem normális.

– Hát ebben teljesen igazad van. Csak nem éppen úgy, ahogy te gondolod – válaszolta Alex, és már készült annyiban hagyni a témát, mielőtt valami olyasmi hangzik el, amit mindketten megbánnak. De Milánnak még volt mondanivalója.

– Ne hidd, hogy én nem érzem magam jól veled, de ez akkor sem az én életem. Vannak határok, amiket egyszerűen nem szabad átlépnünk. Megállapodtunk.

Alex tökéletesen értette, mire gondol. A szex rendben van, de az érzelem az már más tészta. Ha egymásba szeretnének, az mindent megváltoztatna, és túl sok bonyodalommal járna. De mi van akkor, ha már késő? Ha már most kialakult valami kapocs közöttük? Alex is érezte ezt, de ő valamiért nem élte meg olyan súlyos tehernek ezt a vonzalmat, annak ellenére, hogy mindketten egy csónakban eveztek. Ő is sokat kockáztatott volna egy ilyen kapcsolattal.

Persze ő könnyebben beszélt, mert nem volt házas. És ha nyíltan nem is, de azért szépen meglehettek volna egymással, ha Milán képes lett volna felismerni, hogy az az élet, amit felépített, nem jó sem neki, sem a feleségének. Nyilván ő is meg akart felelni a külvilágnak, ami már önmagában elég nagy teher, de akkor is igazságtalanság volt részéről egy gyanútlan nőt is belerángatni ebbe. Alex sem verte nagydobra a valódi vágyait, de épp elég kínzó volt az utcán álarcot viselnie nap mint nap, nemhogy még otthon is másnak tettesse magát, mint amilyen.

Úgy sejtette, Milán elkezdte felfedezni valódi énjét, és ijedtében most megpróbálta visszatuszkolni magát egy olyan ruhába, amelyet már régen kinőtt.

– Szeretem Kirát, azért is vettem el – szólalt meg újra, szinte csak magának. – Működni fog, érzem. Működnie kell.

Alex tisztában volt vele, hogy győzködheti magát erről, ameddig akarja, de ez akkor sem így megy. Annak a szeretetnek, amely Kirához fűzte, semmi köze nem volt a valódi szerelemhez. Nem

mintha Alexnek túl sok tapasztalata lett volna e téren, de azért volt már szerelmes. Ezt nem lehet gyakorolni vagy tréningezni, hogy működjön. Egyszerűen csak van vagy nincs.

Attól a naptól fogva nem sokat beszéltek. Csak szeptemberben találkoztak újra. Egész nyáron nem is üzentek egymásnak. Úgy számolt be a hosszú nyaralásáról mindenkinek, hogy a legcsodálatosabb két hónap volt, amelyben valaha része lehetett. És bár tényleg frissnek és kipihentnek tűnt, a tekintetéből mégis látszott, hogy mélyen a lelkében még mindig ott fészkelt valami, ami őrjöngött és kitörni készült belőle. Egy láncra verve kínlódó, feszengő rab, akit kitaszítottak, félretoltak, hogy egy mesterségesen teremtett hamis entitás vegye át a helyét.

Az egész félév úgy telt el, hogy a munkán kívül semmi másról nem kommunikáltak. Szinte olyanok voltak, mint két idegen. Mintha az elmúlt éveket egy tollvonással húzták volna ki az életükből.

Aztán eljött a téli szünet, amely után nem jött vissza dolgozni. Alex aggódott érte, mert azt mondták, beteg, és ezt jó alkalomnak találta arra, hogy újra valamilyen kapcsolatot létesítsen vele. De Milán nem akart hallani róla.

És most halott.

6.
MILÁN

A nyolcadik osztály minden diák számára a pályaválasztásról szól. Már hetedikben figyelmeztetik őket a tanárok, hogy innentől minden megszerzett jegyükön az múlik, milyen intézményben folytathatják tovább a tanulmányaikat, illetve hol szerzik meg az érettségijüket, szakmájukat. Volt, akit ez a hír cseppet sem hozott lázba, másokat viszont – Milánhoz hasonlóan – annál inkább. A fiú ezért még a szokottnál is nagyobb erővel tepert, hogy a valaha szerzett legjobb félévi bizonyítványt véshessék a felvételi lapjára.

Milánnak természetesen megvoltak a saját elképzelései, és ennek a világon semmi közük nem volt a leendő iskola nívójához, vagy ahhoz, hogy milyen egyetemekre, szakképzésekre akar majd bejutni az ott szerzett papírral. Korainak tartotta még ilyen távlatokban gondolkodni. Tizenhárom évesen őt csupán az érdekelte, hogy legyenek barátai, és a lehető legjobban érezze magát ott, ahol a napjai nagy részét tölteni fogja.

Milán szerény baráti körét mindössze három srác jelentette: Krisztián, Robi és Dani, akikkel még az óvodában ismerkedett meg, és mindennél jobban szerette volna, ha továbbra is osztálytársak maradhatnának. Nemcsak azért szeretett velük bandázni, mert jófejek voltak, hanem mert ők ismerték a legújabb videójátékokat, a legjobb filmeket, zenéket, és volt egy csomó olyan tévécsatornájuk, ami otthon nem. Részben ezért is szerzett nehezen új barátokat: szégyellte magát, hogy olyan sok mindennel nincs képben. Már szinte az egész osztálynak volt tamagocsija, mire Milán egyáltalán tudomást szerzett arról, hogy mi az a kis kütyü, amit egész nap nyomkodnak körülötte. De Kriszék mindig felvilágosították, és megengedték neki, hogy játsszon a cuccaikkal. Tisztában voltak

vele, hogy az ő szülei mennyire lekicsinylik ezeket a dolgokat, és nem nagyon engednek be semmit a házba, amit időpazarlásnak vagy éppen károsnak tartanak. Ezért volt kénytelen titokban megvenni a walkmant is, amiben, mint tudjuk, nem volt köszönet.

Szóval érthető, ha még a gondolat is teljesen megbénította, hogy egy olyan osztályba lépjen be, ahol csak egy rakás idegen arc veszi körül, és nincs mellette senki, aki segítene neki, hogy ne tűnjön totál bénának a többiek előtt.

Pár héttel a jelentkezési határidő előtt, iskola után épp Robiékhoz mentek bandázni. Amint megérkeztek, az édesanyja el is ment dolgozni, de előtte hagyott nekik egy jó nagy adag házi baracklekvárral készült piskótatekercset, hogy legyen mit falatozniuk. Szinte egész délután a nappaliban lógtak a tévé előtt a szőnyegen, és mire lement pár joystickszaggató kör a *Mortal Kombat*tal, a kupac jócskán meg is csappant a tányéron.

– Ti eldöntöttétek már, hová jelentkeztek? – tette fel a kérdést Milán, miközben átvette a lekvártól ragacsos vezérlőkart Robitól.

– Én igen, de anyám biztos ki fog akadni – felelte Krisz, majd hirtelen felpattant, hogy elővegye a táskájából a saját pályaválasztási útmutatóját, és kinyitotta egy bejelölt oldalon. Milán szünetre tette a játékot, amíg rá figyeltek.

– Mit szólnátok ehhez? – kérdezte a fiú, és egy műszaki sulit mutatott nekik, ahol érettségit és szakmát egyaránt szerezhettek. Volt informatikatagozat, ami külön jó pont volt, mivel mindannyiuknak volt már számítógépe és tudták is használni.

– De az Pesten van – állapította meg Dani teli szájjal. Pufók képe csupa porcukor volt a süteménytől. – Nincs az túl messze?

– De van saját koleszuk – felelte Krisz.

– Nem tudom, mit szólna hozzá az anyám – húzta a száját Robi, és csalódottan beletúrt vörös göndör hajába.

– A szülőket majd meggyőzzük. Képzeljétek el, olyan lenne, mintha egész évben táboroznánk. Milán, te mit gondolsz? – fordult hozzá Krisz.

Milán ugyan soha nem volt táborban, de attól még könnyen el tudta képzelni, milyen lehet csak a szünidőkben hazajárni, és erre a gondolatra hirtelen a földi mennyország aranyozott kapuját látta megnyílni maga előtt. Nem csak a barátai közelében volna, de teljesen a maga ura is lehetne. Későig fennmaradhatna, szabadabban járkálhatna, olyan könyveket olvashatna, amilyeneket csak akar, és nem követnék a szülei minden lépését.

– Szerintem tök király lenne – mosolyodott el.

– Szerintem is. Legalább nem kéne mindennap a seggfej nevelőapám képét látni – álmodozott Dani. Az apja évekkel korábban meghalt, és az anyja nem sokra rá hozzáment egy narcisztikus pöcshöz, aki kénye-kedve szerint ugráltatta őket. Dani szerint az anyja csak azért viselte el, mert sok pénze volt, és egyedül képtelen lett volna gondoskodni hármójukról.

– Gondoljatok bele, ha még egy szobába is kerülnénk. Átjárhatnánk a csajokat meglesni, mint a nyári táborban – örvendezett Krisz.

– Nem tudom, egy ilyen suliba hány lány járhat – jegyezte meg Robi.

– Lányok mindenhol vannak, csak jó helyen kell keresni őket – vonta meg a vállát Krisz.

– A zuhanyzóra gondolsz? – kérdezte Dani, amire mindannyian jót nevettek, és felmarták az utolsó négy piskótatekercset a dohányzóasztalról. Milán is velük nevetett, annak ellenére, hogy ez a téma mostanában egyre jobban feszélyezte őt. Nem tudta, miért, de a lányok eddig nem túlságosan mozgatták meg a fantáziáját. Még azok sem, akik az osztályában már jócskán kidomborodtak a megfelelő helyeken. A többiek persze már régen elkezdtek felfigyelni rájuk, és nem is szégyelltek hangot adni ennek. Milán ilyenkor csak

egyetértően bólogatott velük, de nem igazán értette, mi olyan lenyűgöző a lányokban. Szépek voltak, ezt elismerte, de ennél nagyobb benyomást eddig még nem tettek rá. Arra tudott csak gondolni, hogy talán ő később érik, mint az átlag, és idővel neki is megtetszik valaki, akit el is vesz majd feleségül, ahogy az apja meg a nagyapja is tette. Az apja szerint minden férfinak muszáj megházasodnia, kivéve, ha bolond vagy perverz az illető. Milán tudomása szerint egyik sem volt. Ő is ugyanolyan normális, mint az osztálytársai.

Legalábbis remélte.

***

Eljött a nap, amikor ki kellett tölteni a jelentkezési lapot, amihez az apja – mint általában mindenhez – a kelleténél nagyobb rituálét szervezett. Hazatérve a munkából leültek az anyjával az asztalhoz, majd kinyitották a pályaválasztási könyvet, amelyet jó pénzért mindenkinek meg kellett vásárolnia, és tartalmazta az ország összes iskolájának adatait, ahová csak jelentkezni lehetett. A szüleivel az utóbbi időben jó pár olyan iskolában jártak, amelyek nyílt napot szerveztek, és eléggé úgy festett, hogy megvan már a konkrét elképzelésük. Nem is tudta, minek vitték őt is magukkal, ha ők nélküle is eldöntik, mi a jó neki.

Milán eddig még nem merte beavatni szüleit a terveibe, mert fogalma sem volt, milyen reakcióra számíthat tőlük, de most, hogy ott volt a toll az apja kezében, nem halogathatta tovább. Nagy levegőt vett, és kinyitotta a könyvet ott, ahol múltkor bejelölte.

– Apa, mielőtt bármit is csinálunk, nézd meg ezt a sulit is – mondta, és apja felé fordította az asztalon a könyvet. – Szerintem ez is jó lehet.

Az apja úgy tett, ahogy a fia kérte. Hosszasan nézegette, majd értetlenül nézett vissza a fiára.

– Elismerem, hogy nagyon jónak tűnik, de cseppet sem jobb, mint az, amit korábban kinéztünk.

Természetesen az apja arra utalt, hogy *ő* már kinézte. Eddig egy szót nem beszéltek arról, hova kellene végül jelentkezni, csak sugallta, hogy őt nagyon meggyőzte a katolikus gimnázium, annak ellenére, hogy egy-két keresztelőt és esküvőt leszámítva templom közelében sem jártak soha.

– Ráadásul ez Pesten van – folytatta. – Minek járnál te oda, amikor itt is vannak jó iskolák? Feleslegesen utazgatnál, és pénzkidobás lenne kollégiumot fizetni azért, hogy ugyanazt megtanuld, amit itt is meg lehet.

– De jó lenne megismerni a fővárost – érvelt Milán. – Alig jártam ott egyszer-kétszer. Biztos izgalmas lenne. Ráadásul még sosem laktam kollégiumban, még táborozni sem engedtetek el sosem.

– Azért nem – szólalt meg az anyja –, mert mi a családi nyaralást részesítjük előnyben, és mindig itt voltunk, hogy vigyázzunk rád a nyáron. Szerencsés vagy, hogy nem volt szükséges lepasszolni téged a tanároknak, ahogy azok a szülők teszik, akiknek gondot jelent megoldani a nyári felügyeletet.

– Anyádnak igaza van – erősítette meg az apja. – A családot és a munkát külön kell választani. Mindig az első a fontosabb, még az iskolával szemben is.

Milán nem akart hinni a fülének. A szülei megint összefogtak ellene, és nagyon úgy festett, hogy újabb négy évig nem szabadul innen. Végső kétségbeesésében kibökte a valódi okot is, amiért nem akart maradni.

– De az összes barátom ott lesz. Krisz, Robi és Dani is oda jelentkeznek. Nekik megengedik.

– A barátaidat meg pláne nem helyezheted a családod és a jövőd elé! – figyelmeztette az apja, és finoman az asztalra csapott a tenyerével. Nem sok hija volt, hogy elveszítse a türelmét. – Ki fogod bírni nélkülük. Elég szomorú, hogy az ő szüleik képesek idegeneknek

kiszervezni a gyerekeik felnevelését. Nekünk az a dolgunk, hogy melletted legyünk, és ahhoz neked itt kell lenned velünk. A barátaidat majd láthatod, ha hazaengedik őket a szünetben. Már ha egyáltalán felveszik őket. Ahogy elnézem, oda is elég erős átlag kell.

Ezzel úgy tűnt, hogy a vita részükről le van zárva. Búcsút inthet mindenkinek, aki a külvilággal összekötötte. Nem hitte, hogy az új iskolában lesz majd akárki is, aki szóba áll egy ilyen tudatlan szürke egérrel, mint ő.

Az apja tenyerének súlya nehezedett a vállára, ami azonnal visszarántotta őt a gondolataiból.

– Hidd el, fiam, mi csak a legjobbat akarjuk – mondta biztató hangon. Belenézett a szemébe, amelyből semmilyen érzést nem lehetett kiolvasni. Az arcvonásai merevek és mozdulatlanok voltak, mintha márványból faragták volna ki. Anyja kedvesen és együttérzőn mosolygott, mint mindig, amikor az apja eldöntött valamit helyettük. Mint aki azt üzeni a tekintetével: „tudom, hogy most rossz neked, de majd később belátod, hogy neki van igaza."

– Akkor legalább az egyházi iskolát tegyük hátrébb a sorban – mondta megtörten az apjának, a jelentkezési lapra mutatva. Fontos volt a sorrend, mert ha mindenhová felveszik – márpedig a jegyei alapján erre jó esély volt –, akkor az első helyen megjelölt lesz a befutó. Időközben persze még van lehetőség változtatni a sorrenden, de ha már megvannak az eredmények, már nem.

– Biztos vagy benne? Az egy kiváló iskola, minden évben benne van a legjobb tízben – érvelt az apja. – Onnan bármelyik egyetemre bejuthatsz.

– Nem hinném, hogy túl jól érezném ott magam – vallotta be Milán. – A papok olyan furák.

Az apja erre hangosan elnevette magát, és megborzolta a haját. Az anyja csak szelíden mosolygott. Milán egyikre sem volt képes.

– Talán igazad van, de hidd el, nem árthatnak neked. Ők is ugyanolyan emberek, mint mi – jegyezte meg, majd látva fia

komoly, elkeseredett arcát, végül ritka nagy könyörületet tanúsított. – De nem bánom, legyen az a harmadik helyen. Rendben?

Milán mosolyt erőltetett magára és bólintott, pedig tudta, hogy semmi nem lesz már rendben. A zsigereiben érezte, hogy a következő szeptember olyan változásokat hoz el az életébe, amelyeknek nem biztos, hogy örülni fog.

7.
ALEX

Régen nem esett ennyi hó egyetlen éjszaka alatt, és a reggeli hírek másról sem szóltak, mint dugókról, balesetekről, elakadt járművekről, késő és kimaradó járatokról. Alex a telefonját görgetve azon morfondírozott, hogy ha legalább olyan gyorsan reagálnának a változó időjárásra, mint arra, hogy olyan hangzatos címekkel ellátott cikkeket írjanak, mint például *„Letérdelt a tömegközlekedés a hóesés előtt”*, nem is lenne miről írni. És akkor talán nem kellene pingvinként totyognia a pótlóbuszhoz a bokáig érő hóban, és nem lenne ennyire késésben.

Mire sikerült bevonszolnia magát a csepeli végállomástól az iskoláig, a nadrágja térdig felázott, a sok réteg ruha alatt pedig lucskosra izzadta az ingét. Tökéletes recept egy jó szaftos influenzához.

Már csak tíz perc volt csengetésig, és akkor jutott eszébe, hogy még óra előtt szüksége lenne egy példányra a *Hamlet*ből. A tanáriban csak két kollégájával találkozott: Kristóffal és Leventével. A többiek feltehetően már vagy órára indultak, vagy még be sem értek a közlekedési káosz miatt. Alexnek sem volt többre ideje, mint hogy ledobja a táskáját, kabátját, felkapja az asztaláról a könyveit, és már rohant is egyenesen a könyvtárhoz, amely az emelet másik végén volt. A hosszú, széles folyosón alig lézengett pár tanuló., Aki már beért, az nyilván az osztálytermében melegedett, a messzebbről utazók pedig vagy később csatlakoznak, vagy eleve el sem indultak.

Már csak pár lépés választotta el a könyvtártól, amikor az igazgatói irodák előtt elhaladva hangos szóváltásra lett figyelmes. A kis előtér ajtaja mindig sarkig ki volt támasztva, így bárki szabadon bemehetett, ha a felettesével akadt dolga. Alexnek momentán nem

volt, mégis benézett, hátha ki tudja venni, kivel vitatkozik Olga olyan hevesen. Furcsa volt az igazgatónőt dühösnek hallani, mert őt még a legkezelhetetlenebb diákok sem tudták kihozni a sodrából.

Az előtérből két további ajtó nyílt: a szemben lévő a helyettes, Bíró Zoé szobájába vezetett, a balra eső pedig az igazgatóhoz, Szentkirályi Olgához. A kettő között egy faliszekrényben tartották régen az osztálynaplókat, de ezzel mára a KRÉTA-rendszer bevezetése miatt teljesen felhagytak. Most már csak mindenféle iratok tárolására használták a fachokat.

Olga ajtaja résnyire nyitva volt, így elég tisztán hallatszott minden odabentről.

– Hidd el, tényleg nem tehetek mást – mondta az igazgatónő mély, dohányzástól megöblösödött hangján. Már hatvan is elmúlt, jövőre tervezett nyugdíjba menni, és sokan úgy tartották, hogy soha nem lesz több olyan igazgatója az iskolának, aki ennyit tett az intézményért. Alexet is ő vette fel öt éve, és ez idő alatt nagyon megkedvelte. Nem úgy tekintettek rá mint vezetőre, hanem mint az iskola nagymamájára. A szigorúbb nevelőmunkát meghagyta a helyettesének, de persze sosem engedte ki a kezéből a gyeplőt. A jóságos arc mögött egy határozott és következetes személy állt, akit tiszteltek és szerettek. Elképzelhetetlen volt, hogy bárkivel elfogult legyen, számára mindenki egyforma volt, és ugyanezt várta el a tanári kartól is.

A „nyitott és befogadó iskola" nemcsak az intézmény mottója volt, hanem Olgáé is. Eggyel feljebb viszont már azt pletykálták, hogy alig várják a napot, amikor végre átadja a helyét valaki másnak.

– Olga, nagy hibát követsz el – hangzottak Zoé ideges szavai. – Egy ekkora ügyet sokkal komolyabban kell kezelni.

Mi a francról beszélnek ezek – gondolta Alex –, *miféle ügyet?*

– Nem kívánok erről vitatkozni veled tovább. Meghoztam a döntést, a tanuló érdekeit szem előtt tartva – Olga hangját gyűrűkkel

teli ujjak koccanása kísérte, ahogy az asztalra csapott. Feltörő kíváncsisága arra bátorította Alexet, hogy egy arasznyit közelebb lépjen az ajtóhoz.

– És mi van az iskola érdekeivel? A tanárokéval? A szülőkével? Ha nem lesz igazad, ezt soha nem mosod le magadról.

Itt valami komoly gáz lehet – futott át Alex agyán, de mivel lemaradt a beszélgetés elejéről, esélye sem volt megtudni, kikről van szó. Nem tudott semmilyen folyamatban lévő ügyről egy tanulóval kapcsolatban sem.

– Vállalnom kell a kockázatot.

– Ezzel mindent tönkreteszel – vágott vissza Zoé. – Félredobsz mindent, amiben eddig hittél, és amiért egész életedben dolgoztál. Az eszedbe sem jutott, hogy esetleg a bűnöst véded?

Alexnek nagyon nem tetszett a hangnem, amelyben a nő Olgával beszélt. Tudta, hogy amióta kinevezte Zoét két éve, nem volt felhőtlen összhang közöttük, de azt nem nézte volna ki belőle, hogy képes lenne ilyen nyíltan letámadni.

– Kikértem a tankerület-vezető véleményét, és ő is maximálisan egyetért a döntésemmel – közölte Olga.

– El tudom képzelni… – jegyezte meg epésen Zoé. – Ez az ügy most pont kapóra jött nekik. De mi van a bizonyítékokkal? Csak nem hiszed, hogy azokat az üzeneteket…

A csengő éles hangja ekkor elnyomta a további szavakat. A könyvek majdnem kiestek Alex kezéből ijedtében, és amikor meghallotta, hogy az irodában valaki lépked az ajtó felé, nyomban kisurrant a folyosóra. A szíve úgy zakatolt a mellkasában, mint a gőzmozdony. Bár fogalma sem volt, minek volt épp fültanúja, de a hatodik érzéke azt súgta, hogy köze lehet Milán halálához.

Már majdnem a lépcsőnél járt, amikor valaki a nevén szólította a háta mögül.

Francba! Ez Zoé!

Megfordult, és olyan természetes arckifejezést öltött magára, amilyen csak tellett tőle.

– Jó reggelt, Zoé! – köszönt egy halvány mosolyt kipréselve magából, miközben a nő határozott, elegáns léptekkel közeledett felé. Magassarkújának kopogása visszhangot vert az üres folyosón. Rajtuk kívül már mindenki a termében tartózkodott. – Miben segíthetek?

– Csak nem engem kerestél?

Alex már majdnem el is felejtette, mi célból jött erre az előbb, majd észbe kapva Zoé háta mögé mutatott.

– Ja, nem. Csak a könyvtárból kellett volna valami.

Zoé erre a kezében lévő kupacot vizslatta, ahol természetesen csak a saját szöveggyűjteménye és a határidőnaplója volt.

– Kriszti még nincs itt. Telefonált, hogy nem indul az autója – közölte Zoé, mire Alexnek óriási kő esett le a szívéről.

– Igen… észrevettem, hogy zárva.

– Szép kis idő van, ma sokan késnek – váltott témát Zoé a férfi nagy megkönnyebbülésére. – Az első órán most kivételesen ne írj be senkit – a hangja barátságosan csengett, de a szeme a szokásosnál is fürkészőbb volt.

– Jó, persze. Én is alig értem be, mert pótlóbusz járt – magyarázkodott.

– Semmi baj, lényeg, hogy itt vagy. Ha már találkoztunk, azt akartam mondani, hogy holnap a harmadik órában lesz Milán búcsúztatása. Becsengetés után rögtön a színházterembe kellene kísérni az osztályokat.

– Értettem, meglesz – bólogatott Alex, és a szívét szomorúság járta át. Semmi kedve nem volt ezt a látszatmegemlékezést végighallgatni olyanok szájából, akik feleannyira sem ismerték a férfit, mint ő. Már szinte a fülében hallotta, hogyan méltatják majd a kedvességét és az odaadó munkáját, miközben fogalmuk sincs róla, milyen ember volt ő valójában, és hogy mennyire nehéz életet élt.

– Akkor nem is tartalak fel. Kikkel lesz órád? – kíváncsiskodott Zoé.

– 9. c.

– Azt hallottam, van köztük pár pokolfajzat. Megrögzött tilosban járók – itt egy kis szünetet tartott, hagyta Alexben leülepedni a mondatot. A férfi nagyot nyelt, közben próbált nem elvörösödni.

Tehát Zoé sejti, hogy hallott valamit.

– Ha gondod lenne valamelyikükkel, küldd csak be hozzám! – tette még hozzá a nő, majd sarkon fordult, vissza az irodája felé.

– Úgy lesz. Köszönöm – mondta Alex, de már csak magának. Elindult az ellenkező irányba, majd kettesével szedve a lépcsőket felszaladt a 207-eshez, ahol az első órája volt.

Az ajtó előtt megtorpanva hirtelen rémes gondolok futottak át az agyán:

Úgy tűnik, Milánnak nem csak a felesége előtt voltak titkai.

De vajon az enyém biztonságban van még?

8.
MILÁN

Egy új közösségbe beilleszkedni mindig nagy kihívás, pláne egy középiskolában. Ennek a legegyszerűbb módja legtöbbször, ha keressük a hozzánk hasonlók társaságát. Ha megtaláljuk a helyünket abban a bizonyos „táplálékláncban", és kihozzuk belőle a legtöbbet, amit lehet, az a legbiztosabb út a túléléshez. Sokan képesek véget nem érő szélmalomharcot vívni a jobb helyért, és szüntelenül próbálnak bevágódni a nagymenőknél – persze nem sok sikerrel. Nekik legfeljebb csak behódolni lehet. Élvezik a csillogást és a dicséretet, de önszántukból sosem vesznek be maguk közé senkit. Ők a piramis csúcsa, akik nem az eszükkel, hanem a külsejükkel hódítanak. Mondjon bárki bármit, a külső adja a legnagyobb önbizalmat az embernek, és az ilyeneknek mindenük megvan ahhoz, hogy a legnépszerűbbek legyenek: szépség, menő cuccok, a legjobb pasi vagy a legjobb csaj az iskolából. Mondhatni, születési előjoguk seggfejnek lenni.

Alattuk helyezkednek el a különféle kisebb csoportok, akik azonos önkifejezésük vagy tehetségük alapján szerveződnek klikkekbe: sportolók, deszkások, rockerek, kockák stb. Az ő erejük abban rejlik, hogy soha nincsenek egyedül. Együtt és külön-külön is erősek, mert elmondhatják magukról, hogy tartoznak valahová. Ha bármelyikükkel kikezdenek, összezárnak és kiállnak egymásért, a véleményükért. Milán az előző iskolájában leginkább ebbe a körbe sorolta volna magát. Nem volt elég határozott és menő ahhoz, hogy népszerű legyen, de szívesebben is volt szürke könyvmoly, mint nagypofájú szemétláda. Az volt a lényeg, hogy vesztes ne legyen, mert az a legrosszabb kaszt. Ők bárkik lehetnek, nem kell semmi rosszat tenniük ahhoz, hogy azzá váljanak. Erre a posztra is

ugyanúgy születni kell, mint nagymenőnek, csak ők épp a tökéletes ellentéteik: csúnyák, szemüvegesek, kövérek, véznák, csórók. Amíg a nagymenők a külsejükből nyerik az erejüket, addig a bénákat a saját gátlásaik teszik gyengévé, visszahúzódóvá. És amint valaki kiszagolja a könnyű prédát, nincs visszaút a pokolba vezető kénköves ösvényről.

Milán első éve a Dózsa György úti gimnáziumban messze nem olyan volt, mint amilyennek elképzelte. Soha azelőtt nem érezte magát ennyire kívülállónak. Ez még a veszteseknél is rosszabb kategória volt, mert őket legalább valamilyen módon észrevették. Nem mintha arra vágyott volna, hogy naponta szekálják, de valamilyen módon mindenki éhezik a figyelemre. Olyannyira semleges volt a többiek számára, hogy fel sem tudta volna idézni, hányszor beszélgetett velük a leckén kívül bármiről is. Az általános iskolaihoz hasonló bandázásokra pedig végképp nem volt esély.

Nem is sejtette, milyen sokáig kell még várnia, hogy valaki felfigyeljen rá. Vagyis pontosabban, hogy *ő* felfigyeljen valakire. De ahogy mondani szokás, előbb bukni kell, hogy aztán felemelkedjünk. Neki viszont jó nagyot sikerült buknia, és ennek a kudarcnak a középpontjában egy fiú állt, akibe első látásra beleszeretett.

***

Az új tanév első napja volt, Milán már a tizedik osztályba lépett. Bár alapjáraton szerette az iskolát, most valahogy nem vágyott vissza. Pláne azután, hogy életében először végre kitűnően telt a nyári szünete. Amióta csak az eszét tudta, a Balaton volt a rendszeres úti céljuk, amelynek szinte már minden részén jártak. Őszintén szólva Milán már nagyon unta, hogy évről évre ugyanaz várja: koszos zöld víz, zsúfolt strand és ragacsos naptej, amelytől röptükben ráragadnak a szúnyogok. Uzsonnára többnyire átforrósodott szendvicsek, amelyekből a kenyerek közül olvadt margarin csöpögött.

A legnagyobb élménynek az számított, ha néhanapján vettek neki egy fagyit vagy egy lángost, miközben a szülei minden egyes bódénál magukba tömtek egy hekket, amelynek Milán még a látványától is rosszul volt. Egyszer nagy nehezen sikerült kikönyörögnie, hogy menjenek el egyik este a kertmoziba, de pechjére elszakadt a film a vetítés kellős közepén, és visszaadták a jegyek árát.

De idén végre búcsút inthetett mindezeknek, mert az apja nagy meglepetésükre egy római úttal lepte meg a családot. Nyilván nagyban közrejátszhatott, hogy a szülei nemrég ünnepelték a huszadik házassági évfordulójukat, és az anyjának régi nagy vágya volt oda eljutni.

Milán soha azelőtt nem ült repülőgépen, és csak tátott szájjal leste a kis kerek ablakból, hogyan zsugorodnak az épületek egyre kisebbre és kisebbre alattuk, mígnem teljesen el nem tűnnek a vakítóan fehér felhőréteg alatt.

Szinte fel sem tudta volna sorolni a számtalan újdonságot, amelyet volt szerencséje megcsodálni az ott töltött két hét alatt. Az eddig csak fényképen látott épületek és történelmi helyszínek, mint például a Pantheon és a Colosseum, valamint az a rengeteg múzeum és templom csupán díszletei voltak egy teljesen más világnak. Ezt nem látni, hanem inkább érezni kellett, ahogy a tüzesen lüktető olasz életérzés – a sokat emlegetett *dolce vita* – mindent átjárt és a zsigereikbe hatolt. Ott volt a kofáktól zengő piacokon, az olasz ételek illatában, a szökőkutak csobogásában és az esztelenül száguldó autók zajában.

Mindezeken felül az utolsó este tartogatta a legnagyobb meglepetést, amelyről még az anyja sem tudott: Milán apja elvitte őket Caracalla termáiba. Ez egykor Róma leghíresebb fürdőépülete volt, amely most már a Teatro dell'Opera di Roma nyári szabadtéri helyszíneként szolgál, ahol épp a *Rigolettó*t játszották. Furcsállották is, hogy minek kellett magukkal vinniük a legszebb ruhájukat és öltönyeiket egy olyan útra, ahol idejük nagy részében hatalmas tereket

jártak be és pájsliszaggató lépcsősorokat másztak meg harmincöt fokban, de apja csak titokzatosan utalt valami elegáns helyre, ahová el akarja majd vinni őket. Sokat találgattak az anyjával, és először arra a kimondhatatlanul hosszú nevű étteremre gondoltak a hotel utcájában, de még az sem tűnt annyira puccosnak, hogy így kicsípjék magukat. Mindenesetre az apja elég jónak találta ahhoz, hogy oda is beüljenek a darab után.

Milánnak eléggé tetszett az előadás, de annyira azért nem ragadta magával, hogy élete legnagyobb élményeként emlegesse. Inkább csak méltó lezárása volt egy felettébb izgalmas és szép nyaralásnak. Arra viszont büszke volt, hogy a nyelvi akadályok ellenére elég jól tudta követni a történetet, bár ahhoz, hogy igazán át tudja érezni, mit is élhetett át Rigoletto, amikor belesétálva a saját csapdájába végül utolérte Monterone átka, még jó pár évnek el kellett telnie.

***

Az ajtó feletti kerek falióra 7:53-at mutatott. Milán szokásához híven csendben várta az óra kezdetét. Csak egy füzetet és egy tollat hozott magával, mivel első nap általában még nem volt rendes tanítás és a tankönyveket sem osztották még ki.

Az első óra az osztályfőnökével volt, aki fizikát és matematikát is tanított nekik, a két legutálatosabb tárgyat, amit Milán el tudott képzelni. Ha tényleg tanár lesz – ahogy azt már egy ideje fontolgatta –, ezeket akkor is messziről elkerüli. Ő inkább a könyveket szerette, a művészeteket, bármit, ami nem kész törvényeken és képleteken alapul, hanem el lehet rajtuk gondolkodni, vitatkozni, különféle érzéseket váltanak ki belőle, és új nézőpontokat ismerhet meg belőlük.

A csengő éles hangja szinte kettéhasította az épületet. Aki még nem a helyén ült, elindult a saját padja felé, de a beszélgetések

zsivaja csak akkor szűnt meg teljesen, amikor egy percen belül nyílt az ajtó és besétált rajta Teleki Márton, frissen nyírt hajjal, megborotválkozva, kellemesen barnára sülve. Le sem tagadhatta volna, hogy az ő nyara is igen jól telt. Egy-két hónap múlva ősz szálakkal átszőtt haja ismét ollóért kiált majd, a borotválkozás napjai megritkulnak, barnaságából pedig csak mély táskák maradnak meg a szeme alatt. Milán a többséggel ellentétben mindig is csodálta és tisztelte a tanárokat, főleg azokat, akik az alacsony fizetés ellenére is fáradhatatlanul küzdöttek, hogy az elhintett magokból minél több érjen termőtalajt. Ahhoz viszont, hogy ez működjön, muszáj volt hinniük abban, hogy minden egyes harc, amit naponta megvívtak, nem elfecsérelt idő és energia, hanem a jövőbe fektetett remény.

Teleki tanár úr letette az osztálynaplót az asztalra, miközben mindenki felállt és kilépett a padja mellé. Rögtön intett, hogy leülhetnek, majd ő is helyet foglalt az osztállyal szemben, és megkezdte a névsorolvasást. Még alig hangzott el a második „jelen", amikor újból nyílt a terem ajtaja, amire az összes fej egyszerre fordult a jövevény felé. A fiú szűk fekete nadrágot és ugyanolyan színű pólót viselt. Mindkettő szinte második bőrként simult rá, ami jól láttatta testének minden vonulatát. Szálkásan izmos alkat, karcsú derékkal és széles vállakkal. Világos arcbőrét koromfekete haj és markáns szemöldök keretezte, és mindkét fülében ezüstkarikák lógtak. Milán hallotta, ahogy a mögötte ülő vörös hajú lány nyögve felsóhajt, és csak remélni merte, hogy az ő száját nem hagyta el semmi hasonló.

– Jó reggelt! Segíthetek valamiben? – kérdezte az osztályfőnök. – Talán nem találja az osztálytermét?

– Miért, ez nem a 10. b? – kérdezett vissza köszönés nélkül a fiú.

– De igen. Az óra viszont már öt perce elkezdődött. Megtudhatom, merre járt eddig?

A srác olyan flegma arcot vágott, mintha már nagyon unná a tanárok ilyenfajta színpadias műsorát.

– Nem találtam a termet.

– Akkor jól jegyezze meg, hol van, hogy többet ilyen ne fordulhasson elő – az osztályfőnök olyan pillantást lövellt felé, amely nyomatékosította, hogy ez nem kérés volt. – Neve?

– Lukács Viktor – jött a válasz, mire a tanár úr lapozni kezdett az osztálynaplóban, a nevét keresve.

Viktor egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, két hüvelykujját a nadrágzsebébe akasztva lógatta a karját. Viharvert táskája laposan lógott a jobb vállán. Látszott rajta, hogy már szeretne leülni, és elege van, hogy minden társa őt bámulja. Szemével gyorsan körbepásztázta a termet, és hamar megállapodott az egyetlen üres helyen a teremben, középen a második padban. Közvetlenül Milán mellett, akinek a bőrét szinte perzselte a szúrós tekintet, amely nem sok jót ígérve alaposan végigmérte őt.

– Rendben, Viktor – nézett fel a naplóból a tanár úr, majd Milán padja felé mutatott. – Foglaljon helyet. Majd később lesz alkalma megismerkedni az új osztálytársaival. Bár magának már így is sikerült jól bemutatkozni.

Viktor a szemét forgatva két nagy lépéssel ott termett Milán mellett, ledobta a táskáját a földre és nagy lendülettel levetette magát a székre. A többiek nagy érdeklődéssel figyelték, majd amikor meggyőződtek róla, hogy már nem történik semmi érdekes, újra előre figyeltek.

Kivéve Milánt.

Ő képtelen volt levenni róla a szemét. Az elméje egész fotósorozatokat készített róla, mintha később is fel akarná majd idézni. A kezéről azokkal a szép hosszú ujjaival, a szemébe lógó rakoncátlan hajtincsekről, a fekete obszidiánként ragyogó szeméről, amellyel oly haragosan fixírozta azt a személyt, aki gyakorlatilag az imént alázta meg az egész osztály előtt, hogy szinte hallani lehetett, miket gondol róla. Hosszú szempilláit bármely lány megirigyelte volna, hibátlan bőrét nem pettyezték sem pattanások, sem mitesszerek.

Első ránézésre egyáltalán nem egy tizenöt éves benyomását keltette, elment volna tizenhatnak is, ha nem lettek volna olyan szabályosan ívelt arcvonásai és olyan gyönyörű rózsaszín telt ajkai, amelyeket Milán alig bírt megállni, hogy meg ne érintsen.

– Te meg mi a faszt bámulsz? – szólalt meg suttogva Viktor anélkül, hogy ránézett volna, és durván oldalba bökte a könyökével. Milán ekkor eszmélt csak fel, hogy még mindig őt nézi, és nyomban elkapta róla a tekintetét. Érezte, hogy az arca lángba borul.

– Bocs – ennyit bírt kinyögni, és megpróbált az órára figyelni, ahol a tanár úr épp az év eleji feladatokról, az órarendről, osztálypénzről és hasonlókról beszélt.

Basszus, mi a franc ütött belé? Hiszen ez egy *fiú,* gondolta. Igaz, a legszebb fiú, akit valaha látott, de akkor is egy fiú.

Hiába mantrázta ezt magában, akkor sem tudott szabadulni attól a megmagyarázhatatlan érzéstől, amely egy szempillantás alatt a hatalmába kerítette. Annyira elvonta a figyelmét, hogy semmi másra nem bírt koncentrálni. Leírt mindent, ami a táblára került, de a szavak értelme nem jutott el az agyáig.

Miért történik ez vele? Ez pontosan olyan volt, mint amikor a lányoknak tetszett valamelyik srác, és amíg a fiúk a tornateremben fociztak, addig ők a bordásfal mellől figyelték, hogy a kiszemeltjük mikor lesz hajlandó végre levenni a pólóját.

Abban a percben Milán is bármit megadott volna azért, hogy a fiú levegye a felsőjét, és csak egy röpke másodpercre megpillanthassa, hogy nézhet ki alatta. Mivel Viktor bal-, Milán pedig jobbkezes volt, a karjuk néha összeért írás közben, és egész végig tisztán érezte a testéből áradó hőt, valamint a férfias illatú dezodorját, ami csak egyre jobban fokozta a benne kavargó tébolyt.

Az óra további része szinte csigalassúsággal telt el, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor az álmodozását kettéhasította a szünetet jelző csengő. Mire észbe kapott, Viktor már el is tűnt

mellőle, és Milán már csak azt látta, hogy a fiú sötét árnyként kisuran az ajtón.

A szívverése mégsem akart lecsillapodni, és a tizenöt percet szinte mozdulatlanul ülte végig a helyén. A többiek majdnem kivétel nélkül elhagyták a termet, csak néhányan maradtak hátul beszélgetni vagy megenni a szendvicsüket, és szokás szerint tudomást sem vettek Milánról.

Próbálta felidézni magában, hogy korábban is fordult-e már elő vele ilyesmi, de nem tudott volna konkrétan válaszolni. Hazugság lett volna azt mondani, hogy nem érzett már hasonlót, bár ilyen intenzív érzés most töltötte el először. Igazából amióta az eszét tudta, sosem bírta megállni, hogy a tornatermi öltözőben meg ne lesse a szeme sarkából a fiú társait, de abba még egyszer sem gondolt bele, hogy miért teszi ezt. Csak természetes kíváncsiságnak tudta be a dolgot. Az emberek mindig megnézik egymást. Ettől még nem lesz valaki *olyan*.

De milyen is? Sokat hallott már apjától a „buzikról", olyan férfiakról, akik egymással csinálják és állítólag női ruhákban flangálnak. Még olyan is van, aki levágatja a farkát, hogy lány lehessen. Perverz korcsoknak is nevezte őket nemegyszer.

Milán legkorábbi emléke velük kapcsolatban még talán öt- vagy hatévesen volt, amikor az utcán hazafelé menet apja kiosztott két srácot, akik kézen fogva sétáltak. Akkor még nem értette, miért olyan nagy baj, ha megfogják egymás kezét, hiszen az óvodában is kézen fogva mentek mindenhová. Rögtön meg is kérdezte az apját, hogy mi baja volt velük, hiszen nem csináltak semmi rosszat, csak fogták egymás kezét. Apja is fogja most a kezét.

– Mert te még kisfiú vagy. De ha férfi leszel, akkor már csak lányok kezét illik megfogni.

– Akkor ők miért?

– Mert ők ezt nem tudják. Betegek – felelte az apja.

– Betegek? Úgy, mint amikor lázam szokott lenni? Ezt is el lehet kapni? – kíváncsiskodott tovább Milán.

– Nem, fiam, ez nem olyan. Nekik a fejük beteg. De nem kell félned, veled nem történik semmi ilyesmi – nyugtatta meg a fiát. – Te olyan férfi leszel, aki a lányok kezét fogja majd. Mint én anyádét. Ez így normális. Érted már?

– Igen – felelte.

De akkor sem, és később sem értette igazán, hogy bizonyos férfiak hogyan lehetnek szerelmesek egymásba? Nekik nem volt apjuk, mint neki, aki elmondja, hogy lányoknak szokás udvarolni? Vagy tényleg van valami betegség, ami ezt okozza? Nem vírusra gondolt, hanem valami veleszületettre. Később sokat hallott a Down-kórról, nyitott gerincről és hasonló fogyatékosságokról, amikor egyszerűen úgy születnek kisbabák, hogy már eleve nem egészségesek. De az apja mindig is vonakodott beavatni a részletekbe. Kezdte gyanítani, hogy valójában ő sem tud többet az egészről, mint ő, csak próbál okosnak tűnni, és mindig lezárta a témát azzal, hogy ha buzi lesz, kitagadja, és mehet a háztól.

De miért tagadná ki, amikor lehet, hogy olyan betegségben szenved, amiről nem is tehet?

Abban a pillanatban, ahogy Viktort meglátta, és villámcsapásként tudatosult Milánban, hogy ezek az érzések, amelyektől óva intették kiskorától fogva, tényleg léteznek és valósak, szörnyű késztetést érzett, hogy válaszokat találjon. Legfőképpen arra, honnan erednek, és lehet-e bármit is tenni ellenük. Csakhogy senkit nem ismert, akihez ez ügyben fordulhatott volna, és ha megtudják – főleg ha az apja megtudja –, hogy mit fedezett fel magán, akkor rohadtul nagy bajban lesz.

De ha ők nem, akkor ki tudna neki segíteni?

9.
PATRIK

Patrik alapból ki nem állhatta a telet, de most, hogy az ablakon át meglátta azt a tetemes hómennyiséget, amely az utcát borította, a meleg hálószobában is borzongás futott végig rajta. Még a gondolattól is, hogy ebben az ítéletidőben keljen útnak, felállt a nem létező szőr a hátán. Egyedül abban bízott, hogy legalább a főútvonalakat hamar megtisztítják, de a remény abban a pillanatban el is szállt, ahogy megnézte a telefonján az útinformációkat. Balesetek, útlezárások, megbénult tömegközlekedés.

Csodás.

Az ágy szélén ülve továbblapozott a közlekedési híreken, és alattuk nem sokkal megakadt a szeme egy tegnapi cikken, amelyet azóta már annyiszor elolvasott, hogy jóformán kívülről fel tudta volna mondani.

Újabb középiskolai öngyilkosság: Az áldozat ezúttal egy tanár – hangzott a kattintásvadász cím.

Az írás maga elég rövid volt és nem sok részletet tárt fel, csupán annyiról számolt be, hogy egy irodalomtanár (F. M.) szombaton otthonában öngyilkosságot követett el, de jelenleg még vizsgálják az okokat. A felesége talált rá másnap reggel, aki a szüleinél volt látogatóban, emiatt nem aludt otthon. Ezt az állítását a szülők is megerősítették. Búcsúüzenetet ugyan nem találtak, de a rendőrség ettől függetlenül kizárta az idegenkezűséget. Az iskola és a férfi nevét egyelőre személyiségi okokra hivatkozva, illetve a tanulók nyugalma érdekében nem hozták nyilvánosságra.

De Patriknak nem is volt szüksége rá. Anélkül is tudta.

F. M.

Fodor Milán.

Hiába olvasta el újra és újra, nem tudott hinni benne. Még így sem, hogy hivatalosan leközölték: egykori barátja, fiatalkori szerelme halott.

Megölte magát.

Első ránézésre persze minden oka meg lett volna rá, hogy ezt tegye. Az éveken át tartó szenvedésén a szülei nemhogy enyhítettek volna, hanem egyre jobban tetézték. Mert kár tagadni, saját apja és anyja ugyanúgy bántotta és zsarolta, mint mindenki más. Sunyi módon befolyásolták érzelmileg, úgy érvényesítették felette az akaratukat, ahogy nekik tetszett. Milán csak egy báb volt, akit dróton rángattak, és addig-addig farigcsáltak, amíg olyan nem lett, amilyennek elképzelték. Aztán amikor végre egyszer az életben boldog lehetett volna, erőszakkal kirángatták belőle. Addig kínozták, amíg be nem hódolt, és fel nem épített maga körül egy hazugságokkal teli életet.

Patrik könnyen el tudta képzelni, hogy eljött nála az a pont, amikor nem látott más kiutat, mint önkezével véget vetni az egésznek. Nem ő lenne az egyedüli ember, aki erre a sorsra jutott. Aki folyton ekkora nyomástól szenved, az idővel vagy megtörik, vagy feladja.

Milán viszont nem adta fel, Patrik ezt jól tudta, hiszen ott volt a birtokában az e-mail, amelyet a halála előtt küldött neki, és számtalan olyan kérdést vetett fel benne, amelyekre a válaszok minden bizonnyal az iskola falai mögött rejtőznek.

Ott, ahol Milán és Alex együtt dolgozott.

***

Patrik azt hitte, sohasem ér oda. Abban a pillanatban, hogy elhagyta a belvárost a Szabadkikötő úton, mintha egyszer csak Narniába lépett volna át. Az utak latyakosak és csúszósak voltak, gyök kettővel araszoltak a kocsik, és csak a keréknyomok árulkodtak

arról, hogy melyik sávban haladt épp. Az ablaktörlője is folyamatosan járt, hogy kilásson a szitáló ónos esőtől.

Ugyanott foglalta el a helyét az utca végén, ahol előző nap, azzal a különbséggel, hogy ezúttal Alexet várta. Nézte a kigördülő autókat, minden arcot, amelyeken most szinte egytől egyig homlokba húzott sapka és állig felhúzott sál volt a nagy hideg miatt. Az eső egy idő után elállt, de látszott az égen, hogy ez csak átmeneti állapot.

Újabb nagy csoport diák hagyta el az utcát, és az óráján látta, hogy már elmúlt három. Tegnap ilyenkor már itt volt. Lehet, hogy ma korábban végzett, és már rég lelépett? Vagy esetleg direkt valami másik úton ment, mert számít rá, hogy megint idejön? Csakhogy az iskola egy zsákutcában volt, és az egész komplexum kerítéssel volt határolva. Kizárólag ugyanarra lehetett elhagyni, amerről bementek.

Eléggé fázott már az egy helyben ácsorgástól, így arra gondolt, elindul gyalog az iskola felé. Naivan azt hitte, egy kis mozgástól nem érzi majd annyira a hideget, de tévednie kellett. Itt, a Duna ölelésében sokkal hidegebb volt, mint bent az épületkockák védelmében. Szünet nélkül fújt a csípős szél, amely alattomosan beszökött a gallérja alá, még az arcába húzott sál anyagán keresztül is.

Amint a sarkon jobbra fordult, abban a pillanatban ki is szúrta a keresett férfit, aki épp szembejött vele. A fején sapkát viselt, de a kabát és táska ugyanaz volt, ahogy a riadt tekintet is. Alex megtorpant és körülnézett, menekülőutat keresve, de pechjére ezúttal nem járt arra egyik kollégája sem, aki kimenthetné.

– Téged aztán nem könnyű elérni – mondta neki köszönés helyett.

10.
MILÁN

Nincs annál kegyetlenebb az életben, mint amikor reménytelenül sóvárgunk valami után, ami alig egy karnyújtásnyira van tőlünk. Milán e sorscsapás elszenvedőjeként ült le mindennap az új padtársa mellé, aki az elmúlt hetekben nemhogy szóra, de még pillantásra se méltatta. Napról napra világosabbá vált számára, hogy legalább olyan közömbös a fiú számára is, mint a többieknek, ami csak még mélyebbre taszította. Hiába töltötte már a második évét a gimnáziumban, még mindig nem sikerült senkivel sem különösebben összebarátkoznia. Az osztálytársai között annak rendje és módja szerint kialakultak a megszokott klikkek, szövetségek, sőt még egy újdonsült szerelmespárt is köszönthettek Linda és Bálint személyében.

Milán ezzel szemben naphosszat szenvedett csendben, Viktor padtársaként. Minden egyes alkalommal, amikor véletlenül összeért a kezük vagy a fiú pulóvere feljebb csúszott a hátán, miközben lehajolt valamiért, láthatóvá téve sima, fedetlen bőrét, szapora szívverést és olykor elég kínos altesti reakciókat váltott ki belőle. Tisztában volt vele, hogy amit érez, cseppet sem szokványos, ezért igyekezett a legcsekélyebb mértékben sem kimutatni érdeklődését, és úgy tett, mintha számára is teljesen közömbös lenne a fiú. Mégis, amikor néha összetalálkozott a tekintetük, megpróbált olvasni Viktor szeméből, hátha fel tud fedezni benne valami apró szikrát, amely arra utal, hogy ő is hasonlóképpen érez, csak Milánhoz hasonlóan ő is fél felfedni előtte. Persze ez csak ábránd volt a részéről, és a lelke mélyén tudta, hogy úgysem következik be.

Már a puszta feltételezés is képtelenség volt részéről, amire a legkézenfekvőbb bizonyíték a fiú baráti köre volt: két végzős diák,

Novák Erik és Herczeg Márk, akik idővel egyre közelebbi barátságot ápoltak Viktorral. Újabban minden szünetben együtt lógtak, együtt cigarettáztak a vécében, együtt hagyták el az épületet tanítás után, ami arra engedett következtetni, hogy iskolán kívül is sok időt töltenek egymással. A két fiút már azelőtt megelőzte a híre, hogy Milán megtudta volna, kikről van szó. Ők voltak a két legelvetemültebb tanuló az iskolában, és szinte minden tanárnak meggyűlt már velük a baja. Ráadásul örömmel döngölték földbe a náluk kisebbeket.

Milán a saját szemével láthatta tavaly, hogy mire képesek. Volt egy osztálytársa, Kovács Dávid, akit már első naptól fogva kinéztek maguknak és rendszeresen piszkálták. A fiú asztmás volt, és egyszer odáig fajult a dolog, hogy miközben rohamot kapott, elvették tőle az inhalátorát. Sarokba szorították a folyosón és Darth Vadernek csúfolták. A srác a végén olyannyira rosszul lett, hogy fennakadtak a szemei, és a torkát markolászva levegő után kapkodott. Természetesen senki nem mert közbeavatkozni, még Milán sem, pedig nagyon szeretett volna. De tudta, ha megteszi, azzal őrá is ugyanaz a sors vár majd, mint Dávidra. Elhangzott pár szokásos „hagyd békén" meg „add vissza neki", de egyik mögött sem húzódott komoly szándék. Egyszerűen csak nem akartak érzéketlennek tűnni, miközben túl gyávák voltak bármit is tenni.

Szerencsére épp arra járt egy tanár, és azonnal intézkedett. Dávidot lekísérte az orvosiba, a két jómadarat meg az igazgatóhoz zavarta. Természetesen megúszták egy intővel, és minden ott folytatódott tovább, ahol abbamaradt.

A két behemótról azt pletykálták, nem riadnak vissza a testi fenyítéstől sem, ha úgy tartja kedvük. Állítólag egy évvel a Dávid-eset előtt, egyik testnevelés óra után egy fiút addig csapkodtak a felcsavart törölközőjükkel a zuhanyzóban, amíg az megcsúszott a vizes járólapon és az eséstől betört a feje. Kész csoda volt, hogy egyáltalán túlélte, és azóta egy fémlappal a koponyájában élt, mégis

azt mondta mindenkinek, hogy magától csúszott el. Milán bele sem mert gondolni, mivel vették rá, hogy hazudjon az érdekükben, de lett volna pár tippje. Bármire képesek voltak. Tanulás helyett főleg azzal töltötték a napjaikat, hogy a lányok szoknyája alá leskelődtek és terrorizálták a Dávid-féléket. Egyetlen oka lehetett csak, hogy a tanári kar szemet hunyt a galád tetteik felett: az iskolai focicsapat, amelynek Márk volt a kapitánya és Erik a kapusa. Számtalan bajnokságot nyertek már az iskolának és a megszerzett kupákkal egy egész vitrin volt tele a folyosón. És persze mindenki tudta, hogy a gazdag, befolyásos szüleikkel senki nem mer packázni.

De mindegy is, hogy miért kellett őket mindenáron megtűrni maguk között, a legjobban akkor járt mindenki, ha messziről elkerülte őket. Milánnak eddig sikerült megúsznia, hogy az útjukba kerüljön, és bízott benne, hogy ez kitart addig, amíg el nem ballagnak végre.

Szóval óriási hiba lett volna olyasvalakivel barátságot kötnie, aki körül állandóan ott legyeskedik ez a két nagydarab troll. Még ha be is vennék maguk közé, akkor is milyen közös programjuk lehetne? Tanácsokat adnának egymásnak, legközelebb kinek a füzeteit áztassák el a vécében? Vagy együtt hugyoznák le valakinek az uzsonnáját? Eleve azt sem tudta elképzelni, hogy Viktorral milyen közös témájuk lehet, mert attól eltekintve, hogy ő sem tartozott a legengedelmesebb tanulók közé, nem igazán tűnt veszélyesnek. Sőt, inkább magába forduló személyiség volt. Legnagyobb bűnei olyanok voltak, hogy jegyzetelés helyett a füzete margójára rajzolgatott, elég gyakran késett, és nem nagyon készült az órákra. Nem csoda, hogy évismétlő volt, de ettől függetlenül nem tűnt rossznak, csak nem igazán érdekelte az iskola. Sokan voltak még ezzel így.

Így hát Milán számára nem maradt más, csak a csendes sóvárgás, bár ez néha olyan fantáziaképeket eredményezett, amelyekbe olykor belepirult. A szülei mostanában gyakran megkérdezték, mitől olyan átszellemült, mintha mindig máson járna az esze, és a

legváratlanabb pillanatokban csak úgy elmosolyodik vacsora vagy leckeírás közben. Az apja persze azonnal megfejteni vélte a rejtélyt:

– A nyakamat rá, hogy egy lány van a dologban – mondta egyik este. – Ugye tetszik valaki, fiam?

De még mennyire, hogy tetszik – gondolta Milán, és azonnal be is villant neki Viktor arca az ezüstkarikákkal a fülében, amelyek egy kis vadságot vittek az amúgy szelíd külsejébe.

– Remélem, hamarosan láthatjuk! Ha szeretnéd, hívd meg nyugodtan hozzánk – tett rá még egy lapáttal az anyja, aki valósággal el tudott olvadni a fiatal szerelmesektől.

– Nincsen senki – próbálta lezárni a témát Milán, de a szülők csak legyintettek rá, hogy csupán szégyenlős és nem akar ilyenekről beszélni a szüleivel.

– Ez normális, nem kell félni ettől. Ilyenek a hormonok. Most válsz férfivá – magyarázta az apja. – Ha tanácsra van szükséged, bármikor beszélhetünk.

Arra kíváncsi lennék, milyen tanácsot tudnál adni erre – bukott ki majdnem a száján.

Hirtelen azon morfondírozott, vajon hány éves koráig húzhatja ki, hogy nem mutat be nekik senkit? Mikortól válik kínosból gyanússá a téma? Tisztában volt vele, hogy színt vallani az élete végét jelentené, hiszen mai napig ott visszhangoztak a fejében azok az ocsmány szavak, amelyek nem egyszer hagyták már el az apja száját.

– Isten mentsen attól, hogy a fiam buzi legyen – mondta egyszer az anyjának, amikor azt hitték, nem hallja, pedig a szobája ajtaja igen vékony volt. Épp a *Pride* felvonulásról volt szó aznap este a tévéhíradóban, és ezen nagyon felkapta a vizet. – Többet nem viselné a nevemet, az biztos. Mehetne Isten hírével. El sem tudok képzelni nagyobb szégyent egy szülőnek.

Milán kénytelen volt ehhez tartani magát, és még mindig bízott benne, hogy ami Viktor iránt fellángolt benne, az nem több, csak plátói vonzalom egy olyan fiú után, aki szimplán csak szemrevaló.

Nincs abban semmi rossz, ha egy fiú elismeri a másikról, hogy jól néz ki – nyugtatta magát. Még az is lehet, hogy csak az irigység táplálja ezt az érzést, mivel ő saját magát soha nem tartotta elég szépnek ahhoz, hogy a lányok figyelmét felkeltse.

Egy nap mégis megtörtént a lehetetlen.

Péntekenként az utolsó órája dupla testnevelés volt. Az öltözők nem voltak túlzottan tágasak, így nem túl diszkrét módon egymáshoz közel voltak kénytelenek öltözni. Mindig is zavarta Milánt az iskolában, hogy nem biztosítanak kellő privát szférát nekik. Ezért sem jutott volna soha eszébe a közös zuhanyzót használni. Nem mintha bármi szégyellnivalója lett volna a testét illetően, de nem igazán szeretett idegenek előtt levetkőzni.

Viktor rejtélyes módon eddig mindig hozott felmentést a tesiórákra, ám azon a napon a tornatanáruk valahogy rájött a hamisításra, és széttépte a papírt. Így a fiúnak nem maradt más választása, mint velük együtt csinálni a szekrényugrásokat és négyütemű fekvőtámaszokat kilencven percen keresztül. És mivel annyira hitt a felmentésének hitelességében, soha nem készült váltófelszereléssel, így abban a ruhában volt kénytelen végezni a gyakorlatokat, amely egész nap rajta volt. Óra végére a fekete, *Joker*-mintás póló izzadtan tapadt a testére, sötét haja lelapult és a hosszú tincsei hozzáragadtak az arcához.

Amint belépett az öltözőbe, megszabadult a pólójától és dühösen az egyik padra hajította, közvetlenül Milán mellé, aki pont akkor hajolt le kikötni a cipőjét. Amikor a fiú felnézett és meglátta Viktor szálkásan vékony felsőtestét, a lélegzete is elállt. Nyilván nem ez volt az első eset, hogy félmeztelen fiúk veszik körül ebben az öltözőben, de hozzá fogható egy sem volt az osztályban. És még tudta fokozni is.

Viktor egy gyűrött papírzsebkendőt vett elő, majd föntről lefelé haladva törölgetni kezdte magáról a verejtéket. Milán pont szemmagasságból kísérhette figyelemmel a műveletet, ahogy apránként

mindenhol bejárja vele csupasz testét. Ilyen keskeny csípőt talán még életében nem látott, mégsem tűnt nyeszlettnek, pedig az öv majdnem kétszer körbeért rajta. Kissé homorú hasán a köldökétől a nadrágja pereméig erős fekete szőrcsík futott, és Milánnak hirtelen kedve lett volna megérinteni a tenyerével, és követni az útját a rejtett részek felé. Ettől a gondolattól intenzív bizsergés járta át az ágyéka környékét, mire zavarában hirtelen elkapta a tekintetét, mielőtt észrevennék, hogy milyen megszállottan bámulja őt. Amilyen gyorsan csak tudott, felöltözött, miközben a szeme sarkából látta, ahogy a fiú egy dezodort vesz elő a táskájából és alaposan befújja magát. Szép lassan a többiek is végeztek, és mire Milán is indulni készült, már alig voltak a helyiségben. Felrántotta a pólóját és a cipőjét, és amikor újra felnézett, látta, hogy Viktor mellette áll és le sem veszi róla a szemét. A póló még mindig hiányzott róla, és úgy állt előtte karba tett kézzel, fedetlen felsőtesttel, mintha várna tőle valamit. Talán mégis észrevette, hogy az előbb megbámulta, és most kérdőre akarja vonni érte így, hogy végre kettesben vannak. Bármiről legyen is szó, mindenképp el akarta kerülni a kínos magyarázkodást. Szélsebesen vállára kapta a hátizsákját, hogy induljon, de a fiú egy határozott lépéssel az útját állta.

– Csak nem tetszik neked? – kérdezte Viktor, mire Milán gerincén jeges borzongás futott végig, a talpát pedig húzni kezdte a föld magával.

Tudja.

– Nem… nem tudom, miről beszélsz – dadogta rémülten. Egyszerűen képtelen volt leplezni az idegességét.

Viktor válasz helyett csak enyhén félrebiccentette a fejét. Kétség sem fért hozzá, hogy nem hisz neki. Lassan, tetőtől talpig végigmérte Milánt, majd figyelmeztetőleg egy lépést közeledett felé. A tekintete komoly volt, de a szája sarkában furcsa, jeges félmosoly húzódott meg. Ilyen közelségből Milánt szinte hanyatt lökte az a kemény, férfias dezodorillat, amely most friss izzadsággal

keveredve töményen párolgott a fiú testéről. Már-már arcátlanul tolakodott fel egyenest az orrába, és úgy vonzotta a belőle áradó tesztoszteronlöket, akár a mágnes. Alig bírta visszafogni magát, hogy ne nyúljon ki megérinteni a mellkasát, amely alig húsz centire lehetett tőle.

– Ha szeretnél valamit, csak kérned kéne – ébresztette fel Viktor a révületből, és ekkor Milán saját maga is meglepődött, hogy a teste előbb cselekszik, mint az agya. Válaszra sem méltatva a megjegyzést félretolta az útból a fiút, és a kijárat felé vette az irányt.

Kalapáló szívvel haladt kifelé az épületből, nem is gondolkodva azon, milyen következményei lesznek ennek. Arra gondolt csak, hogy minél előbb hazajusson, és örökre elfelejtse az iménti kínos jelenetet.

Még ki sem ért az épületből, amikor hirtelen dobogó léptek zaját hallotta a háta mögül, és Viktor dühös hangját, ahogy a nevén szólítja.

Ekkor futásnak eredt.